

ምዕራፍ = ፩ =

፩

ቃለ መክብብ ወልደ ዳዊት ንጉሠ አስራ
 ልኤል በኢየሩሳሌም ።
 በኢየሩሳሌም ለአስራኤል የነገሠ የዳዊት ል
 ጅ መክብብ ሰሎሞን የተናገረው ነገር ይህ
 ነው ። ንጉሥን ለዳዊትም ለሰሎሞንም ቢቀጽ
 ሉ የተመቸ። አንድም ። ርእስ ይላል መዲና
 ማለት ነው መዲና አለው በመዲና ሁሉ እ
 ንዲገኝ ከንጉሥም ሁሉ ይገኛልና ። አንድ
 ም ። መጽሐፄ ቆሐልት ይላል መጽሐፈ ም
 ክር ማለት ነው ። ይህንንም በሕፃንነቱ የሠራ
 ው ሥራ እንዳልረባው እንዳልጠቀመው አ
 ይቶ ካረጀ በኋላ ንስሐ ገብቶ ተናግሮታል ።
 ይኸውም ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ በማለቱ
 ይታወቃል ። ይህ አርእስት ነው ሊቃውንት
 ለመጻሕፍት አርእስት ሲሰጡ ሰጥተውታል ።
 እሱ ነገሩን ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ ብሎ
 ያመጣዋል ።

፪

ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ ።
 መክብብ ሰሎሞን ከንቱ ነው ከንቱ ነው አለ
 ኩሉ ከንቱ ።

፫

ሁሉ ከንቱ ነው አለ ።
 ምንት ፍድፋዴሁ ለሰብእ በኩሉ የማሁ ዘይ
 ሃሙ እምታሕተ ፀሐይ ።
 ከፀሐይ በታች በሚደክምበት ድካሙ ሁሉ
 ለሰው ትርፉ ምንድነው አለ ። አንድም ።
 እምታሕተ ፀሐይ ባለው እምታሕተ ሰማይ ይ
 ላል ከሰማይ በታች በሚደክምበት ድካሙ ለ
 ሰው ትርፉ ምንድነው ።

፬

ትውልድ የኅልፍ ።
 እኖራለሁ እንደይል እኩሉ ይሞታል ።
 ወትውልድ ይመጽእ ።
 እኩሉ ይመለዳል ።
 ወምድርሰ ለዓለም ትቀውም ።

ምድር ግን ለዘላለሙ ጸንታ ትኖራለች የሰ
 ው ዕድሜ ፸ ሹ ዘመን ነውና እንዲህ አለ ።
 ፭ ይሠርቅ ፀሐይ ።
 ፀሐይ ከምሥራቅ ይወጣል ።
 ወየዓርብ ፀሐይ ።
 በምዕራብ ይገባል ።
 ወውስተ መካኑ ይገባል እንዘ ይሠርቅ ውእ
 ቱ ህየ ይገባል በይምን ።
 ከመ ይሥርቅ ሲል ነው ከምሥራቅ ይወጣ
 ዘንድ በሰሜን ዘሮ ወደ በታው ይመለሳል ።
 ወየዓውድ መንገለ ሰሜን ።
 በሰሜን ይዘራል ።
 ፮ ዓውድ የዓውድ ወየሐውር መንፈስ ።
 ስድስት ፕላት አሉት ነፋስ ከዚያ ወጥቶ ይ
 ዘራል ይሄዳል ።
 ወበውደቱ ይገባል መንፈስ ።
 ድኅንረ ያደ ሲል ነው ነፋስ ከዚያ ወጥቶ
 ከዘረ በኋላ ወደ ፕላቱ ይመለሳል ።
 ፯ ወኩሎሙ ውኒዛት የሐውሩ ውስተ ባሕር ።
 በዚህ ዓለም ያሉ አፍላጋት ሁሉ ወደውቅያ
 ኖስ ይሄዳሉ ።
 ወባሕርኒ ኢኮነት እንተ ትመልሰ ውስተ መ
 ካና ።
 ውቅያኖስም በቦታዋ እኒህ ተጨመሩልኝ ብ
 ላ የምትመላ አይደለም ።
 ወእደ የሐውሩ አፍላግ ህየ ካሰበ ይትመየ
 ጡ ለሐዊር ።
 አፍላጋት ከዚያ ከሄዱ ዘንድ ዳግመኛ በእፍ
 አ ወደውቅያኖስ ለመሄድ ይመለሳሉ ። አንድ
 ም በሐዊር ይላል ውስጥ ለውስጥ እያጠጡ
 መጥተው ዳግመኛ ወደውቅያኖስ ይመለሳሉ
 እኒህ እንዲህ እያሉ ሲመላለሱ ይኖራሉ ። ከ
 ሰው ተፈጥሮ የነዚህ ተፈጥሮ ይሻላል ለማ
 ለት እንዲህ አለ ። አንድም መሬት ባሕርይ

ለዘላለሙ ጸንታ ትኖራለች። እሳት ባሕርይ ይለያል ወደእሳት ባሕርይ ይጨመራል ወደ በታውም ይመለሳል። ሲነሣ በየማናዊ ኃይል ይገሣል አለ፡ ቃል አስትንፋስ ካጣ በኋላ ቃል አስትንፋስ አግኝቶ ይነሣል። ነፋስ ባሕርይ ተለይቶ ይሄዳል ከተለየም በኋላ ይመለሳል። ውሀ ባሕርይ ሁሉ ተለይቶ ወደውቅያኖስ ይመለሳል። ውቅያኖስም በሰው ባሕርይ ያለው ሀተጨመረልኝ ብላ በበታዋ የምትመላ አይደለም። እነዚህ ሁሉ ከተለያዩ በኋላ የጻድቅ ነፍስ ብትሆን ወደመንግሥተ ሰማያት የኃጥአ ነፍስ ብትሆን ወደገሃነመ እሳት ልመሄድ ይመለሳሉ።

፳ ሁሉ ቃል ዘበሕማም። የሰው ሁሉ ቃል በድካም ይኖራል። እረሱ ቆፍሩ ፍጨ። በማለት።
ኢይክል ብእሲ ለተናግሮ። ጌታ አንድ ጊዜ ለይኩን ብሎ አንደፈጠረ ሰው አንድ ጊዜ ተናግሮ ዝም ለማለት አይችልም። ወኢይጸግብ ዓይን በርእይ። ዓይን በማየት አይጸግብም። ወኢይመልዕ እዝን በአጽምዎ። ዠሮም በመስማት አይጸግብም። ዘ ወምንት ውእቱ ዘተገብረ እምዘተገብረ። ዓይን በማየት ዠሮ በመስማት አለ መጽገቡ ግብር እምግብር ከተፈጠረው ፍጥረት የተፈጠረ እንግዳ ፍጥረት ምንድነው። ምንት ውእቱ ዘከነ እምዘከነ። ከተፈጠረው የተፈጠረ እንግዳ ፍጥረት ምን ድነው። ወአልቦ ምንትኒ ዘተገብረ በመትሕተ ፀሐይ። ከፀሐይ በታች ምንምን የተፈጠረ እንግዳ ፍጥረት የለም።

፲ ዘይነብብ ወይብል ናሁ ዝሐዲስ ውእቱ። ሰው እነሆ ይህ እንግዳ ነው ብሎ የሚለው የሚናገረው የለም። ወናሁ ተገብረ ዓለም እምዓለም ዘከነ እምቅ ድሚነ።

እነሆ ከኛ አስቀድሞ ግብር እምግብር ተፈጠረ አልቦሙ ዝክር ለቀደምት ምስለ ደኃርት። ለቀድሞ ሰዎች ኋላ ከሚነሡ ሰዎች ጋራ ስም አጠራር የላቸውም። ወለእለ ደኅርትኒ ምስለ ዘይትገበር በደኃርት። ኋላ ለሚነሡ ሰዎችም ከነሱ በኋላ ስም አጠራር የላቸውም። አንድም። ምሳሌ ቀዳማዊ ይትነሣእ ደኃራዊ ይላል አብነት።
፲፪ አነ መክብብ ኮንኩ ንጉሠ እስራኤል በኢየሩሳሌም።
እኔ መክብብ በኢየሩሳሌም የእስራኤል ንጉሥ ሆንሁ።

፲፫ ወወሀብኩ ልብዩ ለኃሂሥ ወለፈቲን በጥበብ በእንተ ሁሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ። በጥበብ ጸንቼ ከፀሐይ በታች የተሠራውን ሁሉ ለመመርመር ልቡናዬን ሰጠሁ። እስመ ሥራኃ እኩየ ወሀበ እግዚአብሔር ለውሉደ ሰብእ ከመ ይሥርሑ ቦቱ። ይደክሙበት ዘንድ ለአዳም ልጆች እግዚአብሔር ከፋ ድካምን ሰጥቷልና።

፲፬ ርኢኩ ሁሉ ፍጥረት ብተገብረ በመትሕተ ፀሐይ። ከፀሐይ በታች (አንድም። ከሰማይ በታች የተፈጠረውን ፍጥረት ሁሉ አየሁ። ወናሁ ሁሉ ከንቱ። እነሆ ሁሉ ከንቱ ነው። ወፍትወተ መንፈስ። የልብ አምሮትም።

፲፭ ጠዋይ ኢይክል ረቲዓ። ጐባጣ ሰው ቀንቶ መሄድ አይችልም። ወሕፀፀ ኢይክል ተኖልቆ። ድንክ ሰውም ከደንኛው ጋራ መቄጠር አይችልም። አንድም። ጠዋዩ ሕሊና ዲያብሎስ ንስሐ ገብቶ መዳን አይችልም። ሕፁፀ አእምሮ ይሁዳም ከሐዋርያት ጋራ መቄጠር አይችልም።

፲፮ ተናገርኩ አነ በልብዩ ለብሂል። እኔ በልብናዬ አስቤ ያለይሉኝታ ተናገርሁ።

አንድም ዘብረል ይላል ከንቱ ከንቱ በማለት
በልቡናዬ አስቤ ተናገርሁ ።

ወናሁ አፈድፈድኩ ወአዕበይኩ ጥበብ እም
እለ ኮኑ እምቅድሜ በኢየሩሳሌም ።

በኢየሩሳሌም ከኔ አስቀድመው ከነበሩት ይልቅ
ጥበብን ፈጽሜ አበዛሁ ፤

ወልብዩ ርእየት ብዙኃ ጥበብ ወአእምሮ ።

ልቡናዬም ብዙ ጥበብን ብዙ ዕውቀትን አየኝ ፤

፲፮ ወሀብኩ ልብዩ ለአእምሮ ወለጥበብ ።

ልቡናዬንም ለዕውቀት ለጥበብ ሰጠሁ ።

ጥበብ ።

በቁሙ ጥበብን ።

ወአእምሮ ።

ተግዛጽን ።

ወምሳሌ ፤

ምሳሌን ።

ወትምሕርተ አእመርኩ ።

መኳልይን አወቅሁ ። መከብብን ከያዝሁት ብ

ሎ ተወው ። አንድም ። ጥበብን ፤ ተግዛጽንም

ሳሌን መከብብን መኳልይን አወቅሁ ።

እስመ ዝኒ ከንቱ ።

ይህንንም ማወቁ ከንቱ ነው ።

ወፍትወተ መንፈስ ።

የልብ አምሮትም ነው ።

፲፯ እስመ በብዝሃ ጥበብ ብዙኅ ኅዘን ።

በጥበብ ብዛት ብዙ ኃዘን አለና ።

ወዘአፈድፈድ አእምሮ አፈድፈድ ሕማመ ።

ዕውቀትንም ያበዛ ሰው ብዙ መክራን አብዝ

ቷልና አለ ያአዋቂ በዳይ ተብሎ ይፈረድበ

ታልና ዝኒ ከንቱ ብለህ እሠር ።

ምዕራፍ ። ፪

፩ እቤ አነ በልብዩ ነፃ እምክርክ በፍሥሐ ።

እኔ በልቡናዬ አስቤ ደስ ብሎህ ና ልምክርህ

አልሁ ።

ወርኢ በሠናይ ።

ንስሐ ንብተህ ጸጋ ክብርን ውረስ ፤

ወናሁ እቤ ዝኒ ከንቱ ።

እነሆ እኔ

ይህም ከንቱ ነው አልሁ ።

ወፍትወተ መንፈስ ።

የልቡና አምሮትም ነው አልሁ ፤ እኔ ሳልመክር ልምክርህ ማለቱ ።

፪ ለሰሐቅ እብሎ አስፍጠ ፤

ተደላ ደስታውን የዲያብሎስ ሽንገላ ነው እለዋለሁ ።

ወለፍሥሐ ምንት ውእቱ ዝግብር ፤

ይህን ተደላ ደስታውን ይህ ሥራ ምንድነው ብዬ እንቀዋለሁ ።

፫ ወመክርኩ እምልብዩ ፤ በልቡናዬ መክርሁ ጥበብ ሰሐብቶ ከመ ወይን ለሥጋዬ ፤

ወይን ሰውን በፍቅር እንድትሰብ ሰውነቴን ጥበብ ሳበኝው ፤

ወልብዩኒ መሐረኒ ጥበብ ፤

ልቡናዬም ጥበብን አስተማረኝ ፤

ወዘኒ እኒዝ ለፍሥሐ ።

ይህንንም ጥበብን መያዜ ለደስታ ሆነኝ ።

እስከ ሶበ እሬኢ ምንት ውእቱ ሠናይ ለውሉደ ሰብእ ዘይገብሩ እምታሕተ ፀሐይ በኑልቁ መዋዕለ ሕይወቶሙ ።

በሕይወት በሚኖሩበት ዘመናቸው ቍጥር ከፀሐይ በታች የሚሠሩት ሥራ ለአዳም ልጆች በጎ ነገር ምንም እንደሆነ አስታውቅ ድረስ ደርጌ ይኸንን ጥበብ መያዜ ለደስታ ሆነኝ

አንሰ መከብብ አዕበይኩ ምግባርዬ ።

እኔ መከብብ ሥራዬን አበዛሁ ምግባርዬ ያለው የወል ነው ይህን ይተረትራል ።

ወሐነጽኩ ሊተ አብያተ ።

ቤት ሠራሁ ።

፬ ወተክልኩ አዕፃዳተ ወይን ።

በወይኑ ቦታ ወይን ተክልሁ ።

ወገበርኩ ሊተ አዕፃዳተ ሐምል ወገንታተ ።

የተክል ቦታ አበጀሁ ።

ወተክልኩ ውስቲቶሙ ዙሎ ዕፅ ዘይፈርዩ በበታሆሙ ።

ተክልኩ በበታሆሙ ዘይፈርዩ በበታሆሙ

ብለህ ግጦም በየወገናቸው የሚያፈሩ ዕፅውን
ሁሉ ተከልሁኑ አንድም የሚያፈሩ እንጨቶች ፤
ን ሁሉ በየወገናቸው ተከልሁ ።
ወክሉ ዘኢይፈሪ ።
የማያፈራውንም እንጨት ተከልሁ ።
፯ ወገበርኩ ሊተ ምዕቃለ ማያት ከመ እስቂ እ
ምኒሆሙ ያመ ወዕፀ ዘይፈሪ ።
ያመ ታላላቁን ወዕፀ ዘይፈሪ ጥቃቅኑን ከነሱ
አጠጣ ዘንድ ለኔ የሚረቡ የኩሬ ውሀዎችን
አበጀሁ ።
ገራህተ ። የጅ እራሽን ።
ወገራውህ አጥረይኩ ።
ሁዳዱን አበጀሁ ።
፯ አግብርተ ። ወንድ ባሪያ ።
ወአእማተ ። ሴት ባሪያን ገዛሁ ።
ወልደ ቤት ። ውላጁንም ገዛሁ ።
አጥረይኩ ጥሪተ ። ገንዘብን ።
ወኖሎተ አልህምት ።
ከብቶችን የሚጠብቁ ዘላኖችን ።
ወመራዕዩ አባግዕ ብዙኃ አጥረይኩ እምክሉ
ሙ አለ ኮኑ በቅድሚያ በኢየሩሳሌም ።
በኢየሩሳሌም ከኔ በፊት ከነበሩ ሰዎች ሁሉ
ይልቅ ብዙ የሚሆኑ የበጎችን መንጋ ገዛሁ
አስተጋባእኩ ብዙኃ ብሩረ ወወርቀ ።
ብዙ ወርቅን ብርን ሰበሰብሁ ።
ወጥሪተ መንግሥት ።
የመንግሥት ገንዘብ የሚሆን ዘውድን ።
ወበሐውርተ ። መንደርን ፤
ኃለይተ ። የሴት አዝማሪን
ወኃላይያን ። የወንድ አዝማሪን
ወፍግዓ ምስለ ውሉደ ሰብእ ።
ከሰዎች ጋራ ተድላ ደስታን ፤
መዘርተ ። ጠጅ አዛዥ ጠጅ አበዛ
ወመዘርያን አዕበይኩ ወአፈድፈድኩ እምአለ
ኮኑ እምኢየሩሳሌም ።
፱ ጠጅ አሳላፊ ጠጅ አዛዥን በኢየሩሳሌም ከ
ኔ አስቀድሞ ከነበሩ ሰዎች ይልቅ ፈጽሟ አ
በዛሁ ፤

ወጥበብየኒ ቆመተኒ ። ጥበቤም ጸናችልኝ ።
ክሉ ዘሰአላ አዕይንትየ ኢተመቂስኩ ።
አይኖቼ አይተው የለመንሁትን ሁሉ አላጣሁም
ወኢከላዕክዎ ለልብየ እምክሉ ፍሥሐ ፤
ልቡናይንም ከተድላ ከደስታው ሁሉ አልከ
ለከልሁትም ።
እስመ ልብየ ተፈሥሐ በክሉ ግማየ ፤
በደክምሁበት ከብቴ ሁሉ ልቡናይ ደስ ብሎ
ታልና ፤
ወዝንቱ ኮነ መክፈልትየ እምክሉ ሥራገየ
በድካሜ ሁሉ ይህ ተድላ ደስታው አድልፈ
ንታይ ጽዋ ተርታይ ሆኑዋልና ፤
፲፩ ወነጸርኩ ዲበ ክሉ ጥሪትየ ዘገብራ እደውየ
እጆቼ በሠሩት ከብቴ ሁሉ ላይ ።
ወበሥራገየ ዘሠራሕኩ ለገበር ፤
ተድላ ደስታን ለማድረግ በደክምሁበት ሁሉ
ተድላ ደስታውን አይቻለሁና ።
ወናሁ ክሉ ከንቱ ።
እነሆ ሁሉ ከንቱ ነው ።
ወፍትወተ መንፈስ ።
የልብ አምርትም ነው ።
ወአልቦ ፍድፋዴ እምታሕተ ፀሐይ ።
ከፀሐይ በታች ትርፍ የለውም ።
፲፪ ወነጸርኩ አነ ከመ እርአይ ጥበብ ።
የጸድቃንን ጥበብ አይ ዘንድ ።
ወተሰፍጦ ።
የዲያብሎስን ሽንገላ ።
ወዕበደ ።
የኃጥአንን ስንፍናቸውን አውቅ ዘንድ ተመ
ለከትሁ አንድም ጥበብ የኃጥአንን ጥበብ ዛሬ
በዚህ ዓለም ሳሉ አንዱን ሁለት ሁለቱን አ
ሬት በማድረግ ያውቁበታልና ጥበብ አለው
የዲያብሎስን ሽንገላ የኃጥአንን ስንፍና አው
ቅ ዛንድ ተመለከትሁ ። በዕለተ ሞት በዕለተ
ምጽአት ይህ ማጠራቀማቸው ያስፈርድባቸዋል
ና እበድ አለው ።
መኑ ብእሲ ዘይተሉ ድጎሬሃ ለምክር ።
ምክርን የሚከተላት ሰው ማነው ።

ወክሎ ምሳሌ ዘገብራ ላቲ :: ምሳሌው
 3 ሁሉ ያደረገላት ማነው ::
 1፫ ወርኢኩ አነ ከመ ቦ ፍድፍድና ለጠቢብ እ
 ምአብድ ከመ ፍድፋዴ ብርሃን እምጽልመት
 ከውሩ ለደገነኛው ብላጫ እንዳለው ካላዋቂ
 ው ላዋቂው ብላጫ እንዳለው አየሁ ::
 1፬ እስመ ለጠቢብ አዕይንቲሁ ዲበ ርእሱ ::
 የብልሁ ዓይኖቹ በራሱ ላይ ናቸውና አለ ፡ ሰ
 ማያዊ ነገር ያስባልና ::
 ወአብድሰ ውስተ ጽልመት የሐውር ::
 አላዋቂ ሰው ግን በድንቅርና ጸንቶ ይኖራልና
 1፭ ወአእመርኩ አነ ከመ ፩ዱ ድድቅ ይዳደቆሙ
 ለክልኢሆሙ ::
 አዋቂውንም አላዋቂውንም አንድ ሞት እን
 ዲገናኛቸው አወቅሁ ::
 1፮ ወሶቤሃ አነ በልብዩ እቤ በከመ ይዳደቆ ለእ
 ብድ ከማሁ ሊተኒ ይዳደቀኒ ::
 ያን ጊዜ እኔ በልብዬ አላዋቂንም እንዲገና
 ኘው እኔንም ይገናኘኛል አልሁ ::
 ወለምንት ጠባብኩ አነ ::
 ከዚህ ከሞት ላልድን ለምን አዋቂ ሆንሁ አልሁ
 አሚሃ በክ አፈድፈድኩ ነበብ ::
 ያን ጊዜ በከንቱ ነገርን አበዛሁ ::
 እስመ ዝኒ ከንቱ ::
 ለምን አዋቂ ሆንሁ ማለቲም ከንቱ ነው ::
 እስመ አልቦ ዝክር ለጠቢብ ምስለ አብድ ለ
 ዓለም ::
 ለብልሁ ከሰነፉ ጋራ ስም አጠራር የለውም
 እስመ ናሁ መዋዕል ይመጽእ ::
 እነሆ መዋዕል ሞት ይመጣልና ::
 ወኩሉ ይትረግእ ::
 ሁሉ በሞት ይዘነጋልና ::
 ወእፎ ይመውት ጠቢብ ምስለ አብድ ::
 ብልሁ ካላዋቂው ጋራ እንዴት ይሞታል አልሁ
 1፯ ወጸላእኩ ክሎ ሕይወትየ ::
 ኑሮየን ሁሉ ጠላሁ ::
 1፰ እስመ እኩይ ፍጥረት ላዕሌየ ሀሎ ዘተገብረ
 መትሕተ ፀሐይ ::

ከፀሐይ በታች የተፈጠረ እኩይ ሞት በኔ ላ
 ይ አለና ጸላእኩ ክሎ ሕይወትየ ብለህ እሠር
 እስመ ክሉ ከንቱ :: ሁሉ ከንቱ ነውና
 ወፍትወተ መንፈስ ::
 የልብ አምሮትም ነውና ::
 ጸላዕኩ አነ ክሎ ሥራሕየ ዘእነ እሠርህ እም
 ታሕተ ፀሐይ ::
 ከፀሐይ በታች አንድም ከሰማይ በታች እኔ
 የምደክምበትን ሁሉ ጠላሁ ::
 እስመ አጎድጎ ለሰብእ ዘይትወለድ እምድጎሬየ
 ከኔ በኋላ ለሚነሣ ለሮብዓም ጥየው እሄዳለሁና
 1፱ ወመኑ የአምር እመ ጠቢብ ይከውን ::
 ያውቅበትም እንደሆነ ::
 ወእመ አኮ አብድ ::
 አያውቅበትም እንደሆነ ማን ያውቃል ::
 ወእመ ይሄለጥ በክሉ ሥራጎየ ዘሠራጎኩ ::
 በደክምሁበት ድካሜ ሁሉ ::
 ወተጠባብኩ እምታሕተ ፀሐይ ::
 ከፀሐይ በታች በተረቀቅሁበት ሁሉ ይሠለጥ
 ንበትም እንደሆነ ማን ያውቃል ::
 ወዝኒ ከንቱ :: ይህም ከንቱ ነው
 ወፍትወተ መንፈስ ::
 የልብ አምሮትም ነው እኔ ከሞትሁ በኋላ ቢ
 ያውቅበትስ ባያውቅበትስ ለምኔ ::
 2፩ ወተመየጥኩ አነ ከመ እትዋገዝ ለልብዩ በክ
 ሉ ሥራጎየ ዘሠራጎኩ እምታሕተ ፀሐይ ::
 ከፀሐይ በታች በደክምሁበት ድካሜ ሁሉ ል
 ቡናዬን እክራክራት ዘንድ ወደመክራክር ተ
 መለስሁ ::
 2፪ እስመ ቦ ሰብእ ዘይሠርሕ ሎቱ በጥብብ ፡
 በሥጋዊ ጥብብ ::
 ወእአምሮ :: በሥጋዊ ዕውቀት ::
 በጽንዕ :: በሥጋዊ ጽንዕ ፡
 ወበምክር ::
 በሥጋዊ ምክር የሚደክም ሰው አለና ::
 ጦለብእሲ ዘኢሠርሐ ቦቱ ይሁብ መክፈልቶ
 ይኸነን ያጠራቀመውን ከብቱን ላልደከመ
 በት ሰው ይሰጣል ::

ወዝኒ ከንቱ ። ይህም አጠራቅሞ አጠራቅሞ ለባዕድ ጥሎ መሄድ ከንቱ ነው።
ወእኩይ ዓቢይ ።

ከፋ ደዌ ነው።
፳፪ እስመ አይከውኖ ለብእሲ በኩሉ የማህ።
በደክመቡት ድካሙ ሁሉ አይረባውም አይጠቅመውምና ።

ወፍትወተ ልቡ።
ልቡናው በወደደው ከብቱም የሚረባው የሚጠቅመው የለምና ።

ዘውአቱ ይሠርጎ እምታሕተ ፀሐይ ።
ይኸውም ከፀሐይ በታች አንድም ከሰማይ በታች የደክመበት ነው።

፳፫ እስመ ኩሉ መዋዕሊሁ ሕማም ።
ዘመኑ ሁሉ መከራ ነውና ።
ወመዓት ። እሱ ሌላውን ሲቈጣ፡ አንድም እሱን ሲቈጡት ነውና ።

ወንታሬ ሎቱ ።
እሱ የሌላውን ከብት ሲቀማ አንድም እሱን ሲቀሙት ነውና ።

ወበሌሊትኒ አይነውም ልቡ።
በሌሊትም ሲያወጣ ሲያወርድ ልቡናው አያርፍምና ።

ወዝኒ ከንቱ ውአቱ ።
ይህም ከንቱ ነው።
ወፍትወተ መንፈስ ።

የልብ አምሮትም ነው።

፳፬ ወአልቦ ሠናይ ለሰብእ ዘእንበለ ዘበልዓ ወሰትየ ወዘያሬእያ ሠናየ ለነፍሱ ።

ከመብላት ከመጠጣት ለሰውነቱ ተድላ ደስታን ከማሳየት በቀር ለሰው በጎ ነገር የለውም ከበላ ከጠጣ ለሰውም ያበላል ያጠጣልና ብሎ ሰሎሞን መብል መጠጥን አመሰገነ።

ወዝኒ ዘርኢኩ አነ ከመ እምእደ እግዚአብሔር ውአቱ ።

ከእግዚአብሔር የተሰጠ ሁበት እንደሆነ እኔ ያየሁት ይህ ነው።

፳፭ መኑ ውአቱ ዘይበልዕ ወይሰቲ ዘእንበሌሁ።
እግዚአብሔር ካሠለጠነው ሰው በቀር የሚበላ የሚጠጣ ሰው ማነው ።

፳፮ እስመ ለብእሲ ጌር ቅድመ ገጹ።
ከንዲህ ያለው ሰው ፊት ጌር መንግሥተ ሰማይ አለና አንድም በደግ ሰው ፊት መንግሥተ ሰማይ አለና ።

ወሀቦ ጥበበ ወአእምሮ ወፍሥሐ።
ጥበብን ዕውቀትን ተድላ ደስታን ሰጠው አለመብላት መጠጣትን ሰጠው።

ወለዘሰ ይኤብስ ወሀቦ ሥራሐ ከመ ይወስክ ወያስተጋብእ ብዕለ ።

ለሚበድል ሰው ግን ድካምን ሰጠው አለ ብዕል ላይ ብዕልን ይጨምር ዘንድ ብዕልን ይሰበስብ ዘንድ ማጠራቀምን ሰጠው።

ከመ የሀብ ለጌር ዘሀሎ ቅድመ ገጹ ለእግዚአብሔር ።

በእግዚአብሔር ባለሟልነት ላለ ለደግ ሰው ይሰጥ ዘንድ ።

ወዝኒ ከንቱ ይህም ከንቱ ነው።
ወፍትወተ መንፈስ።
የልብና አምሮትም ነው።

ምዕራፍ ፫ ።

፩ በለኩሉ ዘመን ።
ለሁሉ ዘመን አለው። አንድም ። ለኩሉ ጊዜ ይላል ለሁሉ ጊዜ አለው።

ወቦ ጊዜ ለኩሉ ምግባር እምታሕተ ፀሐይ ከፀሐይ በታች አንድም ከሰማይ በታች ላለ ሥራ ሁሉ ጊዜ አለው።

ጊዜ ለጸኒስ ።
ለመጽነስ ጊዜ አለው።

፪ ወጊዜ ለወሊድ ።
ለሚወልዱበትም ጊዜ አለው በሚጸንሱበት ጊዜ መውለድ በሚወልዱበት ጊዜ መጽነስ አይሆንምና እንደዚህም ሁሉ እስራኤል፤ ዊዋዌን የሚሰሙበት ጊዜ አለ የሚማረኩበትም

ጊዜ አለ እንደም ሚጠትን የሚሰሙበት
ጊዜ አለ የሚመለሱበትም ጊዜ አለ።

፫ ጊዜ ለሕይወት ።

ለሕይወት ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለመዊት ።

ለሞትም ጊዜ አለው በሕይወት በሚኖሩ
በት ጊዜ መሞት በሚሞቱበት ጊዜ በሕይወት
መኖር አይሆንምና እንደዚህም ሁሉ
ሥላሴ እስራኤልን በሕይወት የሚያኖሩበት ጊዜ
አለ የሚገድሉበትም ጊዜ አለ።

ጊዜ ለተኪል ። ለመትከል ጊዜ አለው።
ወጊዜ ለመሊህ ዘተከሉ።

የተከሉትን ለመንቀልም ጊዜ አለው በሚተክሉበት
ጊዜ መንቀል በሚነቅሉበት ጊዜ መትከል
አይሆንምና የተከሉትን ለመንቀል ጊዜ
አለው አለ፤ በንድ፣ በታላቅ ያፈሉታል ከበቀለ
በኋላ ለማርባት ከዚያ አየነቀሉ ያዘምቱ
ታልና እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ እስራኤልን
በሀገራቸው የሚያጸኑበት ጊዜ አለ የሚያስማርኩበትም
ጊዜ አለ።

ጊዜ ለአቀላባጭ ።

ለማቀላቀልም ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለፈውስ ።

ለመፈወስም ጊዜ አለው፤ ሐተታ እንዳለፈው
ለማቀላቀል ጊዜ አለው አለ ፊት የሚያቁስል
ይቀቡታል ኋላ የሚያደርቅ ይቀቡታልና
እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ እስራኤልን የሚያሳዝንበት
ጊዜ አለ። ደስ የሚያሰኝበትም ጊዜ አለ።

ጊዜ ለሐጂጽ፤

ለመሥራት ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለሃሂት፤

ለማፍረስም ጊዜ አለው እንደዚህም ሁሉ
ሥላሴ እስራኤልን በረድኤት የሚያንፀብት
ጊዜ አለ። የሚያጠፋበትም ጊዜ አለ።

፩ ጊዜ ለብክይ ።

ለለቅሶ ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለሰሐቅ ።

ለሰሐቅም ጊዜ አለው። ለቅሶም ለዘላለም ነው
ለሰሐቅስ ምን ጊዜ አለውና ጊዜ ለሰሐቅ
ቅ አለ ቢሉ ወንድም ባልንጀራ ከሩቅ አገር
በመጣ ጊዜ ፊት ያጠቁሩበት እንደሆነ፤ ወንድም
የእን መምጣት ጠልቶ ነው እንዳይልስቆ
መቀበል ይገባልና ጊዜ ለሰሐቅ አለ። እንደም
ይህ ደካማ ሥጋ ሁልጊዜ ቁም ነገር አይችልምና
። ሰሐቅስ ተሠርኝ በጊዜ ይደሉክመ ናዕርፍ
ቦቱ ሥጋ ነፍሳተን እንዲል። ጊዜ ለላሕም ።

ለለቅሶ ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለዘፈን ።

ለዘፈንም ጊዜ አለው። ለቅሶ የዘላለም ለቅሶ
ነው ለዘፈን ምን ጊዜ አለውና ጊዜ ለዘፈን
አለ ቢሉ ለልደት ለጥምቀት መዝፈን አለና
ጊዜ ለዘፈን አለ። እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ
እስራኤልን የሚያስለቅሱበት ጊዜ አለ ደስ
የሚያሰኝበትም ጊዜ አለ።

፪ ጊዜ ለወርዎ እብን።

ደንጊያን ለመወርወር ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለአስትጋብኦ እብን።

ደንጊያንም ለመሰብሰብ ጊዜ አለው። ጊዜ
ለወርዎ እብን አለ አባቱ የሠራውን ግምብ
ልጅ ሲያጣ አፍርሶ ጉመን ይዘራዋል ሲከበር
መልሶ ሰብስቦ ይሠራዋልና ጊዜ ለወርዎ እብን
አለ። እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ እስራኤልን የሚያስማርኩበት
ጊዜ አለ። የሚመልሱበት ጊዜ አለ።

ጊዜ ለተሐቅፎ ።

ለመተቃቀፍ ጊዜ አለው።

ወጊዜ ለተራሕቆ እምተሐቅፎ።

ከመተቃቀፍ ለመለያየትም ጊዜ አለው። መተቃቀፍ
ባልና ሚስት ሲበርዳቸው ይተቃቀፉ ሲያልባቸው
ተለያይተው ለየብቻቸው ይተኛሉ። እንደዚህም ሁሉ
እስራኤል ባንድነት የሚገዙበት ጊዜ አለ ተለያይተውም
የሚገዙበት ጊዜ አለ መለያየት በሮብንምና በኢየርብም
አንድ ሁነው መገዛት በዘርባባል

፯

ጊዜ ለኃሂሥ ። ለመፈለግ ጊዜ አለው ።
ወጊዜ ለኃፕል ።
ለማጥፋትም ጊዜ አለው ። መፈለግ የውሻ
ቡሻላን ዕቃ ይጠብቃል ብለው ፈልገው ያሳ
ድጉታል ። ማጥፋት ደዌ በያዘው ጊዜ ያጠፋ
ታል እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ አሥራኤልን የ
ሚፈልጉበት ጊዜ አለ ። የሚያጠፋበትም ጊዜ
አለ ።

ጊዜ ለዓቂብ
ለመጠበቅ ጊዜ አለው ።
ወጊዜ ለአውጽአ ።

አውጥቶ ለመጣልም ጊዜ አለው ። መጠበቅ
በግን ይጠብቁታል ። ቃባ የሚባል ደዌ አለ
እሱ በያዘው ጊዜ ደዌው ወደሌላ ይናኛል ብ
ለው አውጥተው ይጥሉታል ። እንደዚህም ሁ
ሉ ሥላሴ እስራኤልን የሚጠብቁበት ጊዜ አ
ለ ። በመከራ የሚያጠፋበትም ጊዜ አለ ።

፮

ጊዜ ለሰጢጥ ።
ለመቅደድ ጊዜ አለው ።
ወጊዜ ለረፈዕ ።

ለመስፋትም ጊዜ አለው ። እንደዚህም ሁሉ እ
ስራኤል ተለያይተው የሚገዙበት ጊዜ አለ
አንድ ሆነው የሚገዙበት ጊዜ አለ ።

ጊዜ ለአርምጥ ።
ለዝምታ ጊዜ አለው ።
ወጊዜ ለተናግሮ ።

ለመናገርም ጊዜ አለው እንደዚህም ሁሉ ሥ
ላሴ ነቢያትን አባር ቸንፈርን የማያናግሩበት
ጊዜ አለ ። አባር ቸንፈር ይመጣል ብለው ነ
ቢያትን የሚያናግሩበት ጊዜ አለ ። አንድም ።
ዩዋዌን የማያናግሩበት ጊዜ አለ የሚያናግሩ
በትም ጊዜ አለ ። አንድም ። ሚጠትን የማያ
ናግሩበት ጊዜ አለ የሚያናግሩበትም ጊዜ
አለ ።

፬ ጊዜ ለአፍቅሮ ።
ለመፋቀር ጊዜ አለው ።
ወጊዜ ለጽልዕ ፤
ለመጻላትም ጊዜ አለው ።

ጊዜ ለፀብዕ ፤ ለፀብዕ ጊዜ አለው ፤
ወጊዜ ለሰላም ።

ለፍቅርም ጊዜ አለው ። ትርጓሜ አንድ ወገን
እንደዚህም ሁሉ ሥላሴ እስራኤልን የሚወዱ
በት ጊዜ አለ የሚጠሉበትም ጊዜ አለ ።
ምንት ፍድፋዴሁ ለዘይገብር በዘውእቱ ይ
ሠርሕ ።

በዚህ በሚደክምበት ድካሙ ይኸነን ሁሉ ሥ
ራ ለሚሠራ ሰው ትርፋ ምንድነው ።

፲ ርኢኩ ኩሎ ሥራኝ ዘወሀበ እግዚአብሔር ለ
ውሉደ ሰብእ ሥራኝ ከመ ይሥርሑ ቦቱ ።
ይደክሙበት ዘንድ እግዚአብሔር ለአዳም ል
ጆች የሰጠውን ድካሙን ሁሉ አየሁ ።

፲፩ ኩሉ ሠናይ ዘገብረ በጊዜሁ ።

ኩሉ ሠናይ በጊዜሁ ዘገብረ በጊዜሁ ብሎ ይ
ገጥሟል በየጊዜው የፈጠረው ፍጥረቱ ሁሉ
ሠናይ ያማረ ነው ።

ወኩሉ ኅቡረ ወሀቦ ለዓለም ውስተ ልቡ ከመ
ኢይርከብ ሰብእ ግብረ ዘገብረ እግዚአብሔር
እምጥንቱ እስከ ተፍጻሚቱ ።

በቀዳሚ ገብረ እግዚአብሔር ካለው ጀምሮ
ወኩሉ ፈጸሞ አእረፈ እስካለው ድረስ እግ
ዚአብሔር የፈጠረውን ፍጥረት ሰው በልቡ
ናው መርምሮ እንዳያውቅ ባንድነት ሁሉን
ሰጠው አለ ፈጽሞ አለማውቅን መጥኖ ማወ
ቅን ሰጠው ።

፲፪ አእመርኩ ከመ አልቦ ሠናይ እምውስቱቶሙ
ዘእንበለ ዘተፈሥሐ ወገብረ ሠናየ በሕይወቱ
ከሊህ ከአዳም ልጆች በልቶ ጠጥቶ ደስ ካ
ለው በሕይወት ሳለ ተድላ ደስታ ካደረገ ሰው
በቀር በጎ ነገር እንደሌለ አወቅሁ ።

፲፫ ወኩሉ ዘበልዓ ወሰትየ ወርእየ ሠናይ እምኩ
ሉ የማሁ ዝኒ ሀብተ እግዚአብሔር ውእቱ ።
የበላ የጠጣ በደከመበት ከብቱ ሁሉ ተድላ
ደስታውን ያየ ሰው ሁሉ ይህ እንዲህ ያለው
ሀብት ከእግዚአብሔር የተገኘ ሀብት ነው ።

፲፬ አእመርኩ ከመ ኩሉ ዘገብረ እግዚአብሔር
ውእቱ ይሂሉ ለዓለም ።

እግዚአብሔር የፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ለዘላለም ጸንቶ እንዲኖር አወቀው።

ወእምውስቴቶሙ ኢይትከህል ወስከ።

በሊህም በስነ ፍጥረት አነሡ ብሎ መጨመር አይቻልም።

ወእምውስቴቶሙ ኢይትከህል ነቲግ።

ከነዚህ ከስነ ፍጥረትም በዙ ብሎ መክፈል አይቻልም። አንድም በሠርቱ ቃላት አሪት አነሱ ብሎ መጨመር አይቻልም። ከነዚህ ከሠርቱ ቃላት አሪትም በዙ ብሎ መክፈል አይቻልም።

ወእግዚአብሔር ገብረ ከመ ይፍርሁ እምቅድመ ገጹ።

ከፊቱ የተነሣ ይፈሩት ዘንድ እንዲፈሩት አደረገ።

፲፭ ወዘተገብረ ናሁ ውእቱ ሀሎ።

እነሆ የተፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ጸንቶ አለ።

ወከሉ እምዘተገብረ ናሁ ተገብረ።

እነሆ ሁሉ ግብር እምግብር ተፈጠረ።

ወእግዚአብሔር የኅሥሥ ለዘይሰድዶ፤

ከደጁ አስነሥቶ የሚሰደውን ሰው እግዚአብሔር ይመራመረዋል። አንድም በሞት ከዚህ ዓለም አስወጥቶ የሚሰደውን ሰው እግዚአብሔር በፍጻ ይመራመረዋል። አንድም ለዘይሰድዶ ባለው ለዘይፊኑ ይላል ልብሱን በዘዋነኝ ፍቃድ ምግቡን በከርሠ ርትባን መጠጥን በጉርጌ ጽሑፍን የሚያደርግ ሰውን እግዚአብሔር በክብር ይፈልገዋል።

፲፮ ወዓዲ በ ዘርኢኩ እምታሕተ ፀሐይ።

ዳግመኛም ከፀሐይ በታች ያየሁት አለ።

በመካነ ጻድቅ ህይ ረሲዕ።

በጻድቅ ቦታ እግዚአብሔርን የዘነጋ ሰው አለ አለ፤ በኤርምያስ ቦታ ጳስኮር። በአሞጽ ቦታ አሜስያስ ካህነ ቤቴል አለ።

ወበመካነ ረሲዕ ህይ ጻድቅ፤

እግዚአብሔርን በዘነጋ ሰው ቦታ። ህይ ጻድቅ ጻድቅ ሰው በዚያ ቦታ አለ አለ። በጳስኮር ቦታ ኤርምያስ በአሜስያስ ካህነ ቤቴል ቦታ

አሞጽ አለ፤ አንድም። በአባ ለትጼን ቦታ ሠናዩ ዝክር። በነአባ ታድራ በነአባ በጥል ቦታ በዓለ መቅጹት አለ። በሠናዩ ዝክር ቦታ አባ ለትጼን በበዓለ መቅጹት ቦታ እነ አባ ታድራ እነ አባ በጥል አሉ።

፲፯ ወበህየ እነ እቤ በልብየ ኅቡረ ጻድቀ ወረሲዓ ይኳንን እግዚአብሔር፤

በዚያ እኔ በልብናዬ አንድነት ታጥኩንና ጻድቁን እግዚአብሔር ይገድላል አልሁ።

እስመ በጊዜ ለኩሉ ምግባር።

ለሥራ ሁሉ ጊዜ አለውና አለ የሚገድልበት ጊዜ አለውና።

ወለኩሉ ግብር።

ለሥራ ሁሉ ጊዜ አለውና አለ የሚያድንበትም ጊዜ አለውና።

፲፰ ወበህየ እቤ እነ በልብየ በእንተ ነገረ ውሉ ደ ሰብእ ከመ ይኳንኖሙ እግዚአብሔር። በዚያ እግዚአብሔር እንዲገድላቸው የአዳምን ልጆች ነገር ተናገርሁ።

ወከመዝ ርኢኩ ከመ እንስሳ እሙንቱ፤

የሰዎች ሞት እንደ እንስሳ እንደሆነ እንዲህ አድርጌ አየሁ።

ወሎሙኒ ድድቅ ለውሉደ ሰብእ።

የሰዎች ሞት።

ወድድቅ ለእንስሳ ጃዱ ድድቅ ሎሙ።

የእንስሳም ሞት አንድ ሞት ነው። ከደመ ነፍስ በመለየት።

ከመ ሞት ዝ ከማሁ ሞቱ ለዝ።

የሰው ሞቱ አሁን እንደ ተናገርሁት እንደ እንስሳ ሞት ነው።

፲፱ ወጃዱ መንፈስ ለኩሎሙ።

የሁሉም ከደመ ነፍስ በመለየት አንድ ነው ምንት ፍድፋዴሁ ለሰብእ እምእንስሳ።

ከእንስሳ የሰው ብልጫው ምንድ ነው።

ወኢምንትኒ፤

ምንምን አይበልጥም፤

እስመ ኩሉ ከንቱ፤

ሁሉ ከንቱ ነውና፤

፩ ዙሉ የሐውር ውስተ አሐዱ መካን፤ ሁሉ ወዳንድ መቃብር ይሄዳል፤

ዙሉ ከነ እመሬት ።

ሁሉ ከመሬት ተገኘ ።

ወዙሉ ይገባል ውስተ መሬት ።

ሁሉም ወደመሬት ይመለሳል፤

፪ ሙት የእምር መንፈስ ውሉደ ሰብአ እመ የ ንርግ ላለ፤

የሰው ነፍስ ወደላይ ይወጣ እንደሆነ አለ ወ ደገነት ይወጣ እንደሆነ።

ወመንፈስ እንስሳ እመ ይወርድ ታሕተ ውስተ ምድር።

የእንስሳ ነፍስ ወደታች ይወርድ እንደሆነ አለ፤ በምድር ይቀር እንደሆነ ግን ያውቃል ግወቅስ እናውቃለን፤ አውቀን በጎ ሥራ ስላልሠራን እንዲህ አለ ።

አንድም የጸድቃን ሞት እንደ ኃጥአን ሞት እንደሆነ እንዲህ አድርጌ አየሁ የጸድቃንም ምት የኃጥአንም ነፍስ ከሥጋ በመለየት አንድ ሞት ነው የዚህ የጸድቁ ሞት አሁን እንደ ተናገርሁት እንደ ኃጥኡ ሞት ነው የሁሉም ነፍስ ከሥጋ በመለየት አንድ ነው እንዲህ ከሆነ ከኃጥኡ የጸድቁ ብልጫው ምንድነው ምንምን አይበልጥም ሁሉ ከመሬት ተገኝቷልና ሁሉ ወዳንድ ቦታ ወደመቃብር ይሄዳል ሁሉ ከመሬት ተገኘ ሁሉ ወደመሬት ይመለሳል የጸድቁ ነፍስ ወደገነት ይወጣ እንደሆነ፤ የኃጥኡ ነፍስ ወደሰላላ ይወርድ እንደሆነ ግን ያውቃል ግወቅስ እናውቃለን አውቀን በጎ ሥራ ስላልሠራን እንዲህ አለ፤

፫ ወርኢኩ ከመ አልቦ ሠናይ ዘእንበለ ዘተፈ ሥሐ ሰብአ በተግባሩ።

በልቶ ጠጥቶ በገንዘቡ ደስ ከተሰኘ ሰው በቀር በጎ ነገር እንደሌለ አየሁ።

እስመ ውለቱ መክፈልቱ።

እድል ፈንታው ጽዋ ተርታው ይህ ነውና።

ወመኑ ያመጽክ ከመ ይርከይ ዘይከውን እም ድኅሪሁ።

፬ ወተመየጥኩ እነ።

እኔ አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደማየት ተመለስሁ፤

ወርኢኩ ዙሉ ንቡረ ትዕግልተ ዘይትገበር እምታሕተ ሰማይ።

ከሰማይ በታች የሚደረገውን ሁሉ ቅሚያ አንድነት አየሁ አለ ሞት እየቀማ የሚወስደውን አየሁ።

ወናሁ አንብዕ ለእለ ይትጌገልዎሙ። ሞት መቃብር በሚቀሟቸው ሰዎች ላይ እነሆ ለቅሶ አለ።

ወአልቦ ዘይናዝዘመ እምእለ ይትጌገልዎሙ በኃይል።

እሱ ከሞተ በኋላ የሚደረገውን ያይ ዘንድ የሚአመጣው ሰው ማነው።

ምዕራፍ ፬

፩ ወተመየጥኩ እነ።

እኔ አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደማየት ተመለስሁ፤

ወርኢኩ ዙሉ ንቡረ ትዕግልተ ዘይትገበር እምታሕተ ሰማይ።

ከሰማይ በታች የሚደረገውን ሁሉ ቅሚያ አንድነት አየሁ አለ ሞት እየቀማ የሚወስደውን አየሁ።

ወናሁ አንብዕ ለእለ ይትጌገልዎሙ። ሞት መቃብር በሚቀሟቸው ሰዎች ላይ እነሆ ለቅሶ አለ።

ወአልቦ ዘይናዝዘመ እምእለ ይትጌገልዎሙ በኃይል።

እምእለ ይትጌገልዎሙ በኃይል። ወአልቦ ዘይናዝዘዎሙ በኃይል ብለህ ግጠም በኃይል ቀምተው ከሚወስዱባቸው ከሞት ከመቃብር በኃይል የሚያረጋጋቸው ሰው የለም። የኅዝን ዳርቻ ያድርግላችሁ እግዚአብሔር ያጥናችሁ ብሎ ይሄዳል እንጂ ከሞት የሚያስጥል ሰው የለምና።

ወአስተኅየስክዎሙ እነ ልእለ ሞቱ ንቡረ እለ ወድዑ ሞተ እምሕያዋን ወእለ እመንቱ ሕያዋን እስከ ይእዜ።

ለእለ ሞቱና እለ ወድዑ ሞቱ። እምሕያዋንና ወእለ እመንቱ ሕያዋን አንድ ወገን እኔ እስከ ዛሬ ድረስ ካሉ ኃጥአን የሞቱ ኃጥአንን አሸሻልኳቸው።

ወእምክልኤሆሙ ይኔይስ ዳኸዕ፤ ከሁለቱም ጭንጋፍ ይሻላል።

ወዳዲ ኢተፈጥሮ።

ዳግመኛ አለመፈጠር ይሻላል።

ዘኢየሱምር ዙሉ ንቢረ እከይ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ።

ወእምክልኤሆሙ ይኔይስ ዳኸዕ፤ ከሁለቱም ጭንጋፍ ይሻላል።

ወዳዲ ኢተፈጥሮ።

ዳግመኛ አለመፈጠር ይሻላል።

ዘኢየሱምር ዙሉ ንቢረ እከይ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ።

ከፀሐይ በታች የተሠራውን ክፉውን ሥራ ፭ ሁሉ መሥራት የማያውቅ ከሁለቱ ሁሉ ይሻላል ።

ወርኢኩ አን ነሎ ሥራሐ ኅቡረ ።
እኔ ባንድነት ደካሙን ሁሉ አየሁ ።
ወነሉ ኃይለ ምግባር ከመ ውለቱ ቅንዕ ለብእሲ እምነበ በፀ ።
የሰው ቅንዓቱ በባልንጀራው እንደሆነ የ ሥራውን ሁሉ ምሥጢር አየሁ ። ያንዱን ሀብት አንዱ ላያገኘው ባልንጀራ በባልን ጀራ መቅናቱ ይህም ከንቱ ነው ።
ወፍትወተ መንፈስ ።
የልቡናም አምሮት ነው ።

አብድ ሐቀፈ እዴሁ ።
ሰነፍ ሰው አያርስ አይቆፍር አይደጽፍ አ ይደገብ እጁን አቅፎ ዋለ ።
ወበልዓ ሥጋሁ ።
ሥጋውን በላ አለ ሥጋውን አመነመነ ። አ ንድም ዘመዱን አማ አንድ ቀን ሁለት ቀን አስተናግዶት አንድ ቀን የመለሰው እንደ ሆነ እሱ አገኘና እኔ አጣሁና እንዲህ ይ በድለኝ ይላል ። አንድም አላዋቂ ሰው አ ይሰጥ አይመጸውት እጁን አቅፎ ይውላል ሥጋውን በላ አለ ፈርሼ በስብሼ አቀራ ፤ ለሁ ማለቱ ነው ።

ሠናይ ምልዓ እድ በጽድቅ እምነ ፪ቱ ሕ ፍን ዘበዓመዓ ።
በሐሰት ከሚሆን ሁለት እፍኝ በውነት አ ንድ እፍኝ በጎ ነው ።
ወዝኒ ከንቱ ። ይህም ከንቱ ነው ።
ወፍትወተ መንፈስ ።
የልቡናም አምሮት ነው ።
ወተመየጥኩ አን ።
አንዱን ነገር ከማየት አንዱን ነገር ወደ ማየት ተመለስሁ ።

ወርኢኩ ከንቶ መትሕተ ፀሐይ ።
ከፀሐይ በታች ያለውን ሁሉ ከንቱውን ነ

ወሀሎ አሐዱ ። አንድ ሰው አለ ።
ወአልቦ ካልኦ ወልድ ።
ሌላ ልጅ የለውም ።
ወእጉ አልቦ ።
ወንድም የለውም ፤ ወንድም ልጅ በሌለው መናገር ነው ።
ወአልቦ ፍጻሜ ለነሉ ሥራሐ ።
ለድካሙ ሁሉ ፍጻሜ የለውም ።
ወዓይነሂ ኢይመልሶ ብዕለ ።
ዓይነም ብዕልን ሁሉ አይጸግብም ።
ወኢይቤ ለመኑ እሠርኝ አን ።
እኔ ለማን እደከማለሁ አይልም ።
ወእቂቅያ ለነፍስየ እምብዕል ።
ከተድላ ከደስታው ሰውነቴን ለምን እነፍ ጋታለሁ አይልም ።
ወዝኒ ከንቱ ።
ይህም ከንቱ ነው ።
ወሥራሕ እኩይ ውለቱ ።
ክፉ ድካም ነው ።
ይሄይስ ክልኤቱ እምአሐዱ እለ በሙ አ ስብ ሠናይ በማሆሙ ።
ከንድ ሰው በድካማቸው በጎ ዋጋ ያላቸው ሁለት ሰዎች ይሻላሉ ባልና ሚስት ።
እስመ እመ ወድቀ አሐዱ ያነሥኦ ካልኡ ።
አንዱ ቢወድቅ አንዱ ያነሣዋልና አለ ወን ዱ ቢታመም ሴቲቱ ፤ ሴቲቱ ብትታመም ወ ንዱ ያስታምማልና ።
አሌ ሎቱ ለአሐዱ እመ ወድቀ አልቦ ካል እ ዘያነሥኦ ።
ቢታመም የሚያስታምመው ለሌለ ላንድ ሰው ወዮለት ።

፲፩ እስመ እመ ኖሙ ክልኤሆሙ ይትማወቁ ።
ሁለቱ ቢተኙ ይሞቃቸዋልና ።
ወአሐዱስ እፎ ይትማወቅ ።
አንድ ግን ቢተኝ እንደምን ይሞቀዋል ።

፲፪ ወእመ ጸንዓ ክልኤሆሙ ይትቃወምዎ፤ ።
አንዱ ቢጸና ሁለቱ ይቀዋወሙታል አለ ፈ

ታል አንድም ባላጋራ ቢነግባቸው ባልና ሚስቱ ይቀዋውሙታል ሴቲቱ በቤት በመፈት ፈት ወንዱ ባደባባይ በመሟገት ይቀዋውሙታል ።

ወፊትል ሥሉስ ፍጡን አይትበተክ ።

ከሶስት ሆኖ የተፈተለ ፈትል ፈጥኖ አይቂ ፲፮ ረጥም እንደዚህም ሁሉ ባልና ሚስት ልጅ ፈጥነው አይጠፉም = አንድም እስላም እንደ እስላም ያለ አንድ ሰው አለ ሃይማኖት የለውም የክርስቶስ ወንድምነትም የለውም ለድካሙ ሁሉ ፍጻሜ የለውም ዓይኑም ትሩፋትን አይጸግብም እኔ ለማን ብዬ እደክማለሁ አይልም ከተድላ ከደስታው ሰውነቱንስ ለምን እነፍጋታለሁ አይልም ይህም ከንቱ ነው ከፋድካምም ነው ከንድ ከምግባር በድካማቸው በጎ ዋጋ ያላቸው ምግባር ሃይማኖት ይሻላሉ አንዱ በሰነካከል አንዱ ያቀናዋልና ሃይማኖቱ በሰነካከል ምግባሩ ያቀናዋል ማለት አይደለም ምግባሩ በሰነካከል ሃይማኖቱ ያቀናዋልና ምግባሩ በሰነካከልበት የሚያቁናለት ሃይማኖት ለሌለው አንድ ምግባር ብቻ ለያዘ ፩ ወዮለት ሁለቱ ሁሉ ቢተኙ ይሟሟቃሉና አለ ሙቀተ ጸጋን ያሰጣሉና አንድ ምግባር ብቻ እንዴት ሙቀተ ጸጋ ያሰጣል ሰውነት ምግባር ሃይማኖት ፈጥነው አይጠፉም ዲያብሎስም በጸና ምግባር ሃይማኖት ይቀዋውሙታል

፲፫ ደኅይስ ቅኑይ ነዳይ ወጠቤብ እምንጉሥ ልሒቅ ወአብድ ዘኢየሐምር ለነጽሮ ።

መልክን ፍትሕን ከማያውቅ ካላዋቂ ከሸማግሌ ንጉሥ ።

ዓዲ ከመ እምቤተ ሞቅሕ ይወጽእ ለነጊሥ ። ገና ለመንገሥ ከወሕኒ ቤት እንደሚወጣ ከለ ንጉሥ ግዙተኛ የሚሆን ብልህ ድሐ ይሻላል ።

፲፬ እስመ በመንግሥቱ ኮነ ነዳየ ። በግዛቱ ከዕውቀት የተቸገረ ሆኑዋልና ።

፲፭ ወርኢኩ አነ ዙሎ ጎቡረ እለ ሕያዋን እለ ያንሶስዉ መትሕተ ፀሐይ ።

ከፀሐይ በታች የሚኖሩ ሕያዋን የሚሆኑ ሰዎችን ሁሉ እኔ አንድነት አየሁ ።

ምሳሌ ወሬዛ ካልእ ሀየንቲሁ ይትነግእ ።

የሞተው ምሳሌ የሚሆን ሁለተኛ ስለሞተው ፈንታ ይነግል ።

ወአልቦ ፍጻሜ ለዙሉ ሕዝብ ለዙሎሙ እለ ኮኑ እምቅድሜሁ ።

ከሱም በፊት ከሱም በኋላ በሞት ለሚሄዱ ሰዎች ፍጻሜ የላቸውም ።

እስመ ደኃርትኒ አይትፈሥሐ ቦቱ ።

ኋላ የሚነሡ ሰዎች በዚህ በሞተው ሰው ደስ አይላቸውምና ምሳሌ ወሬዛ ካልእ ይትነግእ ብለህ እሠር ።

እስመ ዝኒ ከንቱ ።

ይህም ከንቱ ነው ።

ወፍትወተ መንፈስ ።

የልብ አምሮትም ነው ።

ምዕራፍ ፭ =

ዕቀብ እገሪከ ሶበ ተሐውር ውስተ ቤተ እግዚአብሔር ።

ወደቤተ እግዚአብሔር በሂድህጊዜ እግርህን ጠብቅ አለ መልአክ እግዚአብሔር ይቀሥፍ ሃል ወዲያ ወዲህ አትበል ። አንድም እግረ ልቡናህን ወስነህ ጸልይ አንድም ወደቤተ እግዚአብሔር ከሂድህ በኋላ ወደቤተ ጣዖት እንዳትሄድ እግርህን ጠብቅ ።

ወቅረብ ለሰሚዓ ትምሕርቶሙ ለጠበባን ። የመምሕራንንም ትምሕርት ለመስማት ወደ ጉባዔያቸው ቅረብ ።

ዓዲ ተዓቀብ እምነ ሀብቶሙ ለአብዳን መሥዋዕተ ።

ዳግመኛም አላዋቆች ከሚሰጡት ከብት ምጽዋቱን ከመቀበል ተጠበቅ ። አንድም መሥዋዕቱን ከመቀበል ተጠበቅ ።

እስመ ኢኮኑ ማእምራነ ለገበረ ሠናይ ።

በጎ ሥራ ለመሥራት አዋቆች አይደሉምና ።

ዳ. ተዓቀብ ከመ ኢትዮጵያ በአፋክ።
 ዳግመኛም ባፍህ ቸክላህ ይህን እሰጣለሁ ከ
 ግለት ተጠበቅ።
 ወበልብክሂ ኢትዮጵያ ለአውጽኦ ቃል ቅድ
 መ ገጸ እግዚአብሔር።
 በእግዚአብሔር ፊት እሰጣለሁ ብለህ ለመና
 ገር በልቡናህም አትቸክል።
 እስመ እግዚአብሔር ውስተ ሰማይ ላዕለ።
 እግዚአብሔር በሰማይ አለና ገዢ ነውና ተ
 ስለህ ብታስቀር ይፈርድብሃልና።
 ወአንተስ ውስተ ምድር ታሕተ።
 አንተ ግን ከምድር በታች አለህና ይፈርድ
 ብሃልና።
 በአንተዝ ይኩን ነገርክ ኅዳጢ።
 ስለዚህ ነገር ነገርህ ጥቂት ይሁን።
 እስመ ይመጽእ ሕልም በብዙኅ መከራ።
 ሐሰት በብዙ መከራ ይመጣልና።
 ወቃለ ዕበድ በብዙኅ ነገር።
 የስንፍና ነገርም በብዙ ነገር ይመጣልና።
 እምከመ ጸለይክ ጸሎተ ኢታጉንዲ ውሂቦታ
 ስለትም ከተሳልህ በኋላ አታስቀር።
 እስመ ኢኮነ ፈቃዱ።
 ለሰነፍ ሰው ተስሎ መስጠቱ ፈቃዱ አይደ
 ለምና። አንድም ተስሎ ማስቀረቱ ለእግዚአ
 ብሔር ፈቃዱ አይደለምና። አንድም ፈቃዱ
 ለአብድ። ፈቃዱ ለእግዚአብሔር ይላል አብ
 ነት።
 አንተስ በከመ ጸለይክ ጸሎተ ሀብ።
 አንተ ግን እንደ ተሳልህ ስጥ።
 ይኒይስ ኢጸልዮትክ እምጸልዮትክ ከበኢው
 ሂብ።
 ካለመስጠት ጋራ ካለ መሳልህ ጥንቱን አለ
 መሳልህ ይሻላል።
 ኢተሀብ አፋክ ለአበሳ ሥጋክ።
 በሰውነትህ ዕዳ ሊሆንብህ ይህን እሰጣለሁ አ
 ትበል።
 ወኢትበል በቅድመ እግዚአብሔር በኢያኦ
 ምር ውለቱ።

በእግዚአብሔርም ዘንድ ባለማወቅ ነው አት
 በል አለ ከተሳልህ በኋላ ደዌ እእምርዩን
 አሳጥቶኝ ነው አትበል።
 ከመ ኢይትመዓዕ እግዚአብሔር ላዕሌክ በእ
 ንተ ቃልክ።
 ስለዚህ ስለተናገርኸው ነገርህ ባንተ እግዚአ
 ብሔር እንዳይፈርድብህ።
 ወኢያማስን ግብረ እደዊክ።
 በጅህ የሠራኸውንም ሥራ እንዳያጠፋብህ
 ኢትበል ብለህ አሠር።
 እስመ ብዙኅ ሕልም ከንቱ።
 ብዙ ሐሰት መናገር ከንቱ ነውና።
 ወንባብኒ ብዙኅ ከንቱ።
 ብዙ ነገርም ከንቱ ነውና።
 ወንብረ እግዚአብሔርሃ ፍራህ ከመ ቀዳሚ።
 እግዚአብሔርን በደዌህ ጊዜ ትፈራው እን
 ደ ነበረ አሁንም እንደቀድሞህ አንድ አድ
 ርገህ ፍራው።
 እስመ ትዕግልተ ነዳይ ውኅይደ ርኢክ በ
 ብሔር ፍታሕ ጽድቀ
 በሀገር ድሐው ሲቀማ ብታይ አውነት ፍር
 ድ ፍረድለት።
 ወኢታንክር በምግባሩ።
 ይህን ዳኛውን በፍርዱ አትፍራው ምን እን
 ከሬህ እንዲል ትግሬ።
 እስመ ልዑል መልዕልተ ልዑላን የዓቅብ።
 ከልዑላኑ በላይ ልዑል የሚሆን እግዚአብ
 ሔር ይጠብቅሃልና።
 ወልዑል ዲቤሆመ ፈድፋድ እምድር።
 ፈጽሞ በዚህ ዓለም ባሉ ዳኞች ላይ ልዑ
 ል ነውና።
 ወላዕለ ከሉ ውለቱ።
 ከዳኛውም በላይ ነውና።
 ወንጉሥ ዲበ ወፍረ ሐረስት።
 ዲበ ፈታሕተ ፈታሕት ሲል ነው በመሳፍን
 ቱላይ ገናና ንጉሥ ነውና ይህን ዳኛውን በ
 ፍርድ አትፍራው።
 ዘያፈቅር ብሩረ ኢይጸግብ ብሩረ።

ብርን የሚወድ ሰው ብርን አይጸግብም ብብር ሁሉን መናገር ነው።

ወዘኒ አፍቀረ ብዙኃ እክለ።

ብዙ አህልንም የሚወድ ሰው ቢያጠራቅም ቢያጠራቅም አይጠግብም።

ወዘኒ ከንቱ ውለቱ።

ይኸውም ማጠራቀሙ ከንቱ ነው።

፲፩ እስመ ለብዙኅ ጥሪት ብዙኃን ይበልፅዎ።

ብዙ ገንዘብን ብዙ ሰዎች ይበሉታልና፤

ወምንት ጽንሐ ለዘይቀርብ ዘእንበለ ርእየ ዓይን

ብዙ ሰዎች ተሰብስበው ሲያላምጡት በዓይን

ከማየት በቀር ስዝቶ ለሚቀርበው ምግብ ትርፋ ምንድነው።

፲፪ ጥዑም ንዋሙ ለገብር እመ ኅዳጠ በልዓ ወእመ

ብዙኃ በልዐ።

ጥቂትም ቢበላ ብዙም ቢበላ የባሪያ እንቅልፋ

ፋ የጣፈጠ ነው፤ ዳረጎቱን ጉርሶ ጭላጩን

ቀምሶ እንቅልፋን ጨርሶ ይነሳልና።

ወለዘአብዝኃሰ ብዕለ አልቦ ዘየጎድጎ ይነም።

ብዕልን ያበዛ ሰውን ግን ይተኛ ዘንድ የሚያሰናብተው

የለም ለሎሌው ለገረዳ ሲያስብ ያድራል።

አንድም ጥቂትም ቢበላ ብዙም ቢበላ የገብረ ንዴት

እንቅልፋ የጣፈጠ ነው ያገኘውን ጉርሶ በጤና

እንቅልፋን ፈጅቶ ይነሣልና ብዕልን ያበዛ ሰውን

ግን ይተኛ ዘንድ የሚያሰናብተው የለም ወርቁ

ብሩ ምንጣፋ ሰይፋ የት ታደርሰኝ ይሆን ሲለው ያድራል።

አንድም ጥቂትም ቢጸልይ ብዙም ቢጸልይ የገብረ ንዴት

በሕታዊ እንቅልፋ የጣፈጠ ነው ትሩፋትን ያበዛ ሰውን

ይተኛ ዘንድ የሚያሰናብተው የለም።

፲፫ በ ደዌ እንተ ርኢኩ መትሕተ ፀሐይ።

ከፀሐይ በታች ያየሁት ደዌ አለ።

ብዕል ዘይትዐቀብ በጎበ ዘአጥረዮ በእከይ።

ይኸውም ሠርቆ ቀምቶ በጠራቀመው ሰው ዘንድ

የሚጠበቅ ብዕል ነው አንድም ለእከይ ይላል

ዕዳ ሊሆንበት በጠራቀመው ሰው ዘንድ የሚጠበቅ

ብዕል ነው አንድም በእከይ ለ

እከይ ይላል ዕዳ ሊሆንበት ሠርቆ ቀምቶ በጠራቀመው

ሰው ዘንድ የሚጠበቅ ብዕል ነው።

፲፬ ወይትኃጉል ውለቱ ብዕል በንታፌ እከይ።

ይኸውም ብዕል በክፉ ቅሚያ ይጠፋል አለእሱ

የሌላውን ከብት ሲቀማ ሌላው የሱን ከብት ሲቀማው

ይጠፋል።

ወወለደ ወልደ።

ምሳሌውን አላወቀም እንጂ ልጅ ወለደ።

አልቦ ውስተ እዴሁ ወኢምንትኒ።

በጁ ምን ምን የለም።

፲፭ በከመ ወጽኦ እምከርሠ እመ ዕራቆ ይትመየጥ

ለገበፊ በከመ ወጽኦ።

በከመ ወጽኦና በከመ ወጽኦ አንድ ወገን ዕራቆ

ይትመየጥና ለገበኤ አንድ ወገን ከናቱ ማጎፀን

ራቁቱን እንደወጣ ዕራቁቱን ወደመቃብር ይመለሳል

አንድም እየራሱ ለማውጣት ወደመቃብር ለመመለስ

ከናቱ ማጎፀን ዕራቁቱን እንደወጣ ዕራቁቱን ወደመቃብር

ይመለሳል ወአልቦ ዘይነሥዕ እምፃማሁ ከመ ይሐር ምስሌሁ።

አብሮት ይሂድ ዘንድ ከደከመበት የሚወስደው

የለም።

ወዘኒ እኩይ ደዌ ውለቱ።

ይኸም ክፉ ደዌ ነው።

እስመ ዘከመ ወጽኦ ከማሁ የሐውር።

ከናቱ ማጎፀን ዕራቁቱን እንደወጣ ራቁቱን ይሂዳልና።

ምንት ፍድፋዴሁ ለዘይፃሙ ለነፍሱ።

ለሚደክም ሰው ለሰውነቱ ትርፋ ምንድነው እስመ

ኩሉን መዋዕሊሁ ውስተ ጽልመት።

ዘመኖቹ ሁሉ በመቃብር ይፈጸማሉና ወላህ።

እሱ ሌላውን ሲያስለቅስ እሱን ሌላው ሲያስለቅሰው

ነውና፤

ወለቀጥዓ ብዙኅ።

እሱ ሌላውን ሲቆጣ እሱን ሌላው ሲቆጣው ነውና።

ወደዌ።

እሱ በሌላ ሰው መከራ ሲያመጣ በሱ ሌላው መከራ ሲያመጣበት ነውና ፤

ወኃዘን ።

እሱ ሌላውን ሲያሳዝን እሱን ሌላው ሲያሳዝ ነው ነውና ምንት ፍድፋዴሁ ብለህ አሠር ።

፲፰ ወባሕቱ ናሁ ዘርኢኩ እነ ጌርት ዘይእቲ ሠ ናይት ።

ነገር ግን እነሆ እኔ ያየኋት በጎ ነገር አለች በሊዕ ወሰትይ።

ይህቸውም በጎ ነገር ያልኋት መብላት መ ጠጣት ናት ።

ወርእየ ፍግዕ በኩሉ ሥራሐ ዘሠርሐ መት ሕተ ፀሐይ በጉልቁ መዋዕሊሁ ዘወህቦ እግ ዚአብሔር።

እግዚአብሔር በሰጠው በዘመኑ ቀጥር ከፀ ሐይ በታች በደከመበት ደኃሙ ሁሉ ተድላ ደስታን ማየት ነው።

እስመ ውእቱ መክፈልቱ።

ዕድል ፈንታው ጽዋ ተርታው ይህ ነውና። ወኩሉ ሰብእ ዘወህቦ እግዚአብሔር ብዕለ ወ ጥሪተ ።

፲፱ እግዚአብሔር ብዕልን ገንዘብን የሰጠው ሰው ሁሉ ።

ወአሥለጠ ቦቱ ከመ ይብላዕ እምውስቲቱ ከዚህ ከከብቱ ይበላ ዘንድ በከብቱ ያሠለ ጠነው ሰው።

ወደገሣእ መክፈልቱ። ይህን ፈንታውንም ይወስድ ዘንድ ፤ አንድም ርእሰ መክፈልቱ ይላል አብነት ።

ወይትፈሣሕ እምሞህሁ።

በደከመበት ከብቱ በልቶ ጠጥቶ ደስ ይለ ውም ዘንድ እግዚአብሔር በከብቱ ያሠለጠ ነው ሰው ሁሉ ።

ዝ ሀብተ እግዚአብሔር ውእቱ ።

ይህ ከእግዚአብሔር የተገኘ ሀብት ይህ ነው። እስመ አኮ ብዙኃ ዘይዚከር በኩሉ መዋዕለ ሕይወቱ።

፳ በላ በዘመኑ ብዙ ዘመ ን እኖራለሁ ብሎ የሚያስብ አይደለምና።

እስመ እግዚአብሔር ያሠርሐ በፍትወተ ልቡ ፤ በልቡናው ፈቃድ እግዚአብሔር የሚያደክ መው ስለሆነ ።

ምዕራፍ ፮ ።

፩ በ እኩይ ዘርኢኩ እምታሕተ ፀሐይ ።

ከፀሐይ በታች ያየሁት ክፉ ደዌ አለ ።

ወብዝኅት ይእቲ በላዕለ ሰብእ ።

ይህቸውም በሰው ላይ ብዙ ናት ።

፪ ብእሲ ዘወህቦ እግዚአብሔር ብዕለ ወጥሪተ ወክብረ ።

እግዚአብሔር ገንዘብን ብዕልን ክብርን የሰ ጠው ሰው ።

ወአልቦ ዘይከልኝ ለነፍሱ እምኩሉ ዘፈተወት ከወደደችው ሁሉ ሰውነቱን የሚከለክላት የ ሌለ ፤ በልቶ ጠጥቶ ማለት አይደለም ልብላ ልጠጣ ቢል የማያጣ ሲል ነው።

ወአያሥለጠ እግዚአብሔር ከመ ይብላዕ እ ምኒሁ ።

ከዚህ ከከብቱ ይበላ ዘንድ እግዚአብሔር ያ ላሰለጠነው ሰው ።

እስመ ብእሲ ነግድ ይበልዎ።

ይህን እግዚአብሔር የሰጠውን ብዕሉን ባዕድ ይበላበታልና።

ወዝኒ ከንቱ ውእቱ ።

ይህም ከንቱ ነው።

ወደዌ እኪት።

ክፉ ደዌም ናት ፤

፫ ወለእመ ወለደ ብእሲ ያተ ፤

መቶ ልጅ ቢወልድ ፤

ወብዙኃ ዓመታተ ሐይወ ።

ብዙ ዘመን ቢኖር ።

ወብዙኃ ኮነ መዋዕለ ዓመታቲሁ ።

የሚኖርባቸው የዘመኖቹ ቀጥር ብዙ ቢሆን። ወነፍሱሂ ኢትጸግብ እምሠናይት።

ሰውነቱ ከብቱን በልታ ጠጥታ ካልጸገበች ።

ወግንዘቱሂ ኢኮኖ ።

ከፈን ካልተረፈው ።

እቤ አነ ይኒይስ እምኔሁ ዳኅፅ ። እኔ ከ
 ፩ ንዲህ ያለው ሰው ። ውራድ ይሻላል አልሁ፤
 እስመ በከንቱ መጽአ ።
 በከንቱ ወደዚህ ዓለም መጥቷልና፤
 ወውስተ ጽልመት የሐውር፤
 ወደመቃብርም ይሄዳልና፤
 ወበጽልመት ስሙ ይትከደን፤
 በመቃብርም ስሙ ይዘነጋልና፤
 ፪ ወፀሐየኒ ኢርእየ ወኢያእመረ፤
 ፀሐይ ምላሴው እንደሆነ አይቶ ከላወቀ።
 ዕረፍቱ ለዝ እምዝ።
 ከንዲህ ያለው ሰው የዚህ የውራዱ ዕረፍት
 ይሻላል።
 ፫ ወሶበ ሐይወ ፲፱ተ ምሕዋረ ዓመት።
 ሽሕ ዘመን ቀጥሎ ቀጥሎ ቢኖር።
 ወሠናይተ ኢርእየ።
 ተድላ ደስታውን ካላየ።
 አኮኑ ውስተ መካን አሐዱ ነሱ የሐውር። ፲
 ሰው ሁሉ ወዳንድ መቃብር ይሄዳልና ዕረ
 ፍቱ ለዝ እምዝ ብለህ አሠር።
 ፬ ወነሱ ሥራሐ ለሰብእ በአፉሁ።
 የሰው ሁሉ ድካሙ ባፉ ነው። እረሱ ቆፍ
 ፋ ፍጩ ቁሉ በማለት ይኖራል።
 ወነፍሱስ ኢትመልዕ ብዕለ።
 ሰውነቱ ግን ብዕልን አትጸግብም።
 ፭ ምንት ፍድፋዴሁ ለጠቢብ እምአብድ።
 ካላዋቂው ላዋቂው ትርፉ ምንድነው።
 በእንተ ምንት ነዳይ የአምር ሐዋረ ቅድመ
 ሕይወት ።
 ድሐ በሕይወት ሳለ በሞት መሄድን ለምን ይ
 ወዳል አለ በሞትሁት ለምን ይላል።
 ፮ ይኒይስ ርእይ በዓይን እምሐዋር በነፍስ።
 በራሱ ተገብዞ በሞትሁስ ከማለት እግዚአብሔ
 ርን ምግብ ስጠኝ ብሎ መለመን ይሻል ነበረ
 አንድም ነዳዩ አእምሮ በለጸጋ በሕይወት ሳለ
 ስጡልኝ መጽውቱልኝ ብሎ መሄድን ለምን
 ይወዳል። በራሱ ተገብዞ ስጡልኝ መጽውቱል
 ኝ ብሎ ከመሄድስ ዓይኑ እያየ ሰጥቶ መጽው

ቶ መሄድ ይሻል ነበር። አንድም ቅድመ ሕያ
 ዋን ይላል። ነዳዩ አእምሮ በለጸጋ በዘመዶቹ
 ፊት ስጡልኝ መጽውቱልኝ ብሎ መሄድን ለ
 ምን ይወዳል። በራሱ ተገብዞ ስጡልኝ መጽ
 ወቱልኝ ብሎ ከመሄድስ ዓይኑ እያየ ሰጥቶ
 መጽውቶ መሄድ ይሻል ነበር። አንድም በሕ
 ያዋን በሥላሴ ፊት ሐር እምኔየ ተብሎ መ
 ሄድን ለምን ይወዳል። አልሰጥ አልመጸውት
 ብሎ በነፍስ ሐር እምኔየ ውስተ እሳት ዘለ
 ዓለም ተብሎ ከመሄድስ ዓይን እያየ ሰጥቶ
 መጽውቶ መሄድ ይሻላል። በእንተ ምንት ለ
 ነዳይ ተፈጥሮቱ ይላል አብነት።
 ወዝኒ ከንቱ ።
 እሱ ያላደረገውን ስጡልኝ መጽውቱልኝ ብ
 ሎ መሄድ ከንቱ ነው።
 ወፍትወተ መንፈስ።
 የልብ አምሮትም ነው።
 ነሱ ዘኮነ ናሁ ተሰምዩ በስሙ።
 የተፈጠረው ሰው ሁሉ እነሆ መዋቲ ተባለ።
 ወተአምረ ከመ ውእቱ ሰብእ።
 ፈራሽ በስባሽ እንደሆነ ታወቀ።
 ወኢይክል ተጋዕዞ ምስለ ዘይጸንዕ እምኔሁ ።
 ከሱ ከሚጸና ከሞት ጋራ መከራከር አይችልም
 ፲፩ እስመ ቦ ከንቶ ነገረ ዘያበዝን።
 ከንቱ ነገርን የሚያበዛ ሰው አለና ምንም ቢ
 ያበዛ ኢይክል ተጋዕዞ ብለህ አሠር።
 ምንት ፍድፋዴሁ ለሰብእ።
 እንዲህ ከሆነ የሰው ትርፉ ምንድነው።
 ፲፪ መኑ ውእቱ ዘየአምር ምንት ውእቱ ሠናይ
 ለሰብእ በሕይወቱ ።
 በሕይወቱ ለሰው በኃ ነገር ምንምንም እንደ
 ሆነ የሚያውቅ ማነው።
 እንዘ ኑልቁ መዋዕለ ሕይወቱ ከንቱ ።
 በሕይወቱ የሚኖረው የዘመኑ ቍጥር ከንቱ
 ሲሆን አለ ጥቂት ሲሆን ።
 ወግብሩ ከመ ጽላሎት።
 ሥራውም እንደ ጥላ ሲሆን መኑ ውእተ ዘየ
 አምር ብለህ አሠር።

መኑ ያየድዎ ለሰብእ ዘይከውን እምድገሬሁ በታሕተ ፀሐይ ።

ከፀሐይ በታች እሱ ከሞተ በኋላ የሚሆነው ፩ ን ለሰው የሚነግረው ማነው ።

ምዕራፍ ፯ ።

፩ ይኔይስ ስም ሠናይ እምቅብዓ መዓዛ ።

ሸቱ ከመቀበት በኋላ ስም ይሻላል አለ ተሾሞ ተሸልሞ ስምን በክፉ ከማስጠራት አብልቶ አጠጥቶ ስምን በበኋላ ማስጠራት ይሻላል ። ወዕለተ ሞት እምዕለተ ልደት ።

ኃጥአን ከተወለዱበት ቀን ጸድቃን የሞቱበት ቀን ይሻላል ። አንድም ጸድቃን ከተወለዱበት የሞቱበት ቀን ይሻላል ። መወለዳቸው መከራ ለመቀበል ነው ። ሞታቸው ግን ለሕይወት ነው ። ሞቶሙ ለጸድቃን ሕይወቶሙ ውላቱ ጸድቃን ለየሐውሩ እሞት ውስተ ሕይወት እንዲል ። አንድም ኃጥአን ከተወለዱበት ቀን የሞቱበት ቀን ይሻላል ። መወለዳቸው በኃጢአት ላይ ኃጢአት እየጨመሩ በፍዳ ላይ ፍዳ ለመጨመር ነው ከሞቱ ግን ኃጢአቱም ይቀራል ። ፍዳውም ይቀራል ።

፪ ይኔይስ ሐዊረ ቤተ ላህ እምሐዊረ ቤተ ግዝዕ ሮማ ፍሪዳ ወዳለበት ቤት ከመሄድ ወደለቅ ሶ ቤት መሄድ ይሻላል ። አንድም ጋእዝ ይላል ፀብ ክርክር ወዳለበት ቤት ከመሄድ ወደለቅ ሶ ቤት መሄድ ይሻላል ።

እስመ ውላቱዝ ደኃሪቱ ለኩሉ ሰብእ ። የሰው ሁሉ ፍጻሜው ለቅሶ ነውና ፤ ወዘሕያው የሀብ ሠናየ ውስተ ልቡ ። ሕያው የሆነ ሰው ሁሉ በኋላ ነገርን ያስብ ።

፫ ይኔይስ መዓት እምሰሐቅ ። ላላዋቂ ሰው ከመሳቅ ቢቁጡት ይሻላል ። እስመ በአእክዮ ገጽ ይሄኒ ልብ ። ፊትን በማጥቂር ልቡና የበጀ ይሆናልና ።

፬ ልብ ጠቢባን ውስተ ቤተ ላህ ። ያዋቆች ፣ ልቡና በለቅሶ ቤት አለ አለ ለቅሶን ያስባል ፤ ወልብ አብዳን ውስተ ቤተ ፍሥላ ።

፭ ላላዋቆች ሰዎች ልቡና ግን በደስታ ቤት አለ አለ ደስታን ያስባል ። ይኔይስ ሰሚዓ ተግሣጸ ጠቢብ እምብእሲ ዘ ይሰምዕ ማኅሌተ አብድ ።

፮ ያላዋቂውን ሰው ዘፈን ከሚሰማ ሰው ያዋቂውን ምክር እዝናት የሚሰማ ሰው ይሻላል አንድም ያላዋቂውን ዘፈን ከመስማት ያዋቂውን ምክር እዝናት መስማት ይሻላል ። ከመ ቃለ አሥዋክ ታሕተ ጽሕርት ከማሁ ሰ ሐቆሙ ለአብዳን ። ያላዋቆች ሰዎች ሳቃቻው ከምጣድ በታች እንዳለ እሾህ ድምፅ ነው ያ ጧ ጧ ብሎ እንዲጠፋ ተሰምቶ ይጠፋል ። ወዝኒ ከንቱ ውላቱ ። ሞት መቃብር እያለ በዋዛ በፈዛዛ መኖር ይኸም ከንቱ ነው ። እስመ ትዕግልት ያንጉግም ለጠቢብ ። አዋቂውን ሰው ቅሚያ ያቅበዘብዘዋልና ። ወያኅጉሎ ትዕግሥተ ልቡ ። የልቡናውንም ትዕግሥት ያጠፋበታል ። ይኔይስ ደኃሪት ቃል እምቀዳሚሁ ። ከመጀመሪያው ቃል የኋለኛው ቃል ይሻላል አለ ። ቀሙ ከማለቱ መልሱ ማለቱ ይሻላል ይኔይስ መስተዓግሥ እምዕቡየ መንፈስ ። ከልብ ትዕቢተኛ ሰው ዕጉሥ ሰው ይሻላል ኢትጉጉዕ በመንፈስክ ለተምዎ ። በቃልህ ለመቂጣት አትቻኩል ። እስመ መዓት ውስተ ሕፃኑ አብዳን ተሕርፍ ። ቀጣባ ላላዋቆች ልቡና ታርፋላችና ። ኢትበል ምንተ ኮነ ። በሀገርየ ያለበት ነው በሀገሬ ምን ተደረገ አትበል ።

፯ እስመ መዋዕለ ትክት ይኔይስ እምአላንቱ ። ከሊህ ከጠየቅኸባቸው ቀኖች ያልጠየቅኸበት ቀን ይሻላልና ። ወይ ወንድምኽ ሞተ ወይ አባትህ ሞተ ይሉሃልና ኢትበል ብለኽ እሠር ። እስመ አኮ በጥበብ ዘተስእልክ ። በጥበብ የጠየቅኽ አይደለኸምና ።

፰

፱

XX

XXI

XXII

XXIII

XXIV

XXV

XXVI

XXVII

XXVIII

XXIX

XXX

XXXI

XXXII

XXXIII

XXXIV

XXXV

፲፩ በእንተዝ ሠናይ ጥበብ ምስለ ዑቃቤ ።
ስለዚህ ነገር ካለመጠየቅ ጋራ ያለ ጥበብ በ
ጎ ነው ።
ወፊድፋደሰ ለእለ ይፊእዩ ፀሐዩ ።
ይልቁንም ፀሐይን ለሚያዩ ሰዎች አለ ፀሐይ
ምሳሌያቸው እንደሆነ ለሚያውቁ ሰዎች ካለ
መጠየቅ ጋራ ያለ ጥበብ በጎ ነው ። አንድም
ባባቶች ዘመን ምን ተደረገ አትበል ከጠየቅ
ህበት ያልጠየቅህበት ወራት ይሻላልና በጥበ
ብ ጸንተህ የጠየቅህ አይደለምና ስለዚህ ነገ
ር አሠርቱ ቃላተ አሪትን ከመጠበቅ ጋራ ያ
ለ ጥበብ በጎ ነው እንደ አሞፅ።አሞፅ የምና
ሴ ልጅ ነው አባቱ ሲሞት እሱ ነግሱዋል ያ
ባቱ ዘመነ መንግሥቱ፤ የበዛለት ምን ቢያደር
ግ ነው ብሎ ጠየቀ ኃጢአት ቢሠራ ጣዖት
ቢያመልክ ነው አሉት ኃጢአት ሰርቶ ጣዖት
አምልኮ በሁለት ዓመቱ ተቀሥፏልና ኢትበል
ምንተ ኮነ ያሰኘው ይህ ነው ።

፲፪ እስመ ጽላሎታ ለጥበብ ይኔይስ እምጽላሎታ
ለብሩር ።
ብርን ድባ ከማድረግ ጥበብን ድባ ማድረግ
ይሻላል ።
ወፊድፋደሰ አእምሮታ ለጥበብ ።
ፈጽሞ ጥበብን ማወቅ ይሻላልና ።
ወታሐይም ለዘአጥረያ ።
ገንዘብ ያደረጋትን ሰው ታድነዋለች ።

፲፫ ርኢ ተግባሮ ለእግዚአብሔር ።
የእግዚአብሔር ሥራውን ተመልክት ።
መኑ ውለቱ ዘይክል አርትዖቶ ለዘእግዚአብ
ሔር አጥወዮ ።
እግዚአብሔር ያጠመመውን ማቅናት የሚቻ
ለው ሰው ማነው ። አንድም መኑ ዘይክል መ
ይጠቶ ለዘእግዚአብሔር መሰጠ ይላል አብነ
ት እግዚአብሔር በሞት የወሰደውን መመለ
ስ የሚቻለው ሰው ማነው ።

፲፬ በመዋዕል ሠናይ ሕየው በፍሥሐ ።
ንስሐ ገብተህ በተደላ በደስታ ኑር ።
ወርኢ በዕለት እኪት ።

በዕለተ ሞት በዕለተ ምጽአት ክብርን ውረስ
ዝኒ ናሁ መምሰሉ ለዘውለቱ ገብረ እግዚአ
ብሔር ።
ይህ እንዲህ ያለው ሰው እግዚአብሔር የፈ
ጠረው የአዳም ምሳሌ ነው ።

፲፭ በእንተ ነገረ ውሉደ ሰብእ ከመ ኢይርከብ
ሰብእ ዘእምድኅሬሁ ።
ወኢምንትኒ ነሱ ኅቡረ ርኢኩ በመዋዕል ሥ
ራሕዩ ።
ሰው ከሞተ በኋላ የሚደረገውን ነገር ምን
ምን እንዳያውቅ ንስሐ በገባሁበት ወራት የሰ
ውን ነገር ሁሉ አንድነት አየሁ ።
በ ጻድቅ ዘይትኅጉል በጽድቅ ።
በጽድቅ የሚጠፋ ጻድቅ አለ እንደ ሳዖል ነ
ፍስ ማዳን የጻድቅ ሥራ ነውና ።
ወበ ረሲዕ ዘይሄሉ በእከዩ ።
በክፋቱ የሚኖር ረሲዕ አለ እንደ ሳሙኤል ነ
ፍስ መግደል የረሲዕ ሥራ ነውና ረሲዕ አለ
ኢትኩን ጻድቅ ፈድፋደ ።

፲፮ ፈጽመህ እንደ ሳኦል ጻድቅ አትሁን ።
ወኢትጠበብ ፈድፋደ ።
ፈጽመህ እንደ ኢዮርብዓምም ብልህ ነኝ አ
ትበል ።
ከመ ኢትጌጊ ።
እንዳትስት ።
ወኢትኅጣእ ፈድፋደ ።
ፈጽመህ ጸጋ ክብርን እንዳታጣ ኢትኩን ጻ
ድቅ ብልህ አሠር ።
ወኢትኩን ድፋክ ከመ ኢትመት ዘእንበለ
ጊዜክ ።

ያለጊዜህም እንዳትቀሠፍ በክፋት የጸናህ አት
ሁን አለ ወኢትጠበብ ላለው ።
ይኔይስክ ሀልዎትክ በዝ እምዝ ።
ከዚህ በዚህ መኖርህ ይሻልሃል አለ እንደ ኢ
ዮርብዓም ብልህ ነኝ ሳትል እንደ ሳኦልም
ጻድቅ ነኝ ሳትል በመካከል መኖር ይሻል
ሃል ።
ኢታርኩስ እዴክ ።

ቃልህን አታርክስ አለ በቃልህ አትካድ ።

ፍርሆ ለእግዚአብሔር ።

እግዚአብሔርን ፍራው አምልከው ።

እስመ ዘይፈርሆ ለእግዚአብሔር ይወጽእ እምኩሉ ።

እግዚአብሔርን የሚፈራው እግዚአብሔርን የሚያመልከው ሰው ከመከራው ይድናልና ።

፲፱ ጥበብ ትረድኦ ለጠቢብ እም ፲፪ መኳንንት እለ ሀለዉ ውስተ ሀገር ።

ጠቢብ ሕዝቅያስን በለኪሶን ከሰፈሩ ከሺ መኳንንት ከፕሰናክሬም ትረዳዋለች በፍጹም መናገር ነው እንጂ በዚህ የሚፈጸም ሆኖ አይደለም ። አንድም በሀገር ካሉ ሽሕ መኳንንት ከሚረዱት ይልቅ ጥበብ ሕግ ሕዝቅያስን ትረዳዋለች ።

፳ እስመ አልቦ ሰብእ ጻድቅ ውስተ ምድር ዘይገብር ሠናዩ ወኤይብስ ።

በዚህ ዓለም በጎ ሥራ የሚሠራ የማይበድል ጻድቅ ሰው የለምና ።

፳፩ ወውስተ ኩሉ ነገር ዘይትናገሩ ኢትሰድ ልበክ ከመ ኢትሰማፅ ገብርክ እንዘ ይረግመክ ባሪያህ ጭላጭ እያቀመሱ ደራጎት ያጉርሱ ብሎ ሲያማህ እንዳትሰማ ልቡናህን ወደዚያ አትውስድ አለ የሚናገሩትን ነገር አትሰማ ፤

፳፪ እስመ ብዙኃ ይትመዓዓክ ልብክ ፤ ልቡናህ ብዙ ይበሳጭብሃልና ።

ወበፍናው ብዙኅ የአክያ ለልብክ ከመ አንተ ኒ ረገምክ በዕደ ።

አንተ ሌላውን እንዳማህ ሲያማህ ሰምተህ ልቡናህን በብዙ ወገን ያበሳጫታልና ወውስተ ኩሉ ነገር ኢትሰድ ልበክ ብለህ እሠር ።

አንድም በጎ ሥራ የሚሠራ የማይበድል ጻድቅ ሰው በዚህ ዓለም የለምና ቀድሞ ትገዛው የነበረ አረሚ ማርኮ ወስዶ ሲሰድብህ እንዳትሰማ ለጣዖት ወደሚያመሰግኑት ምስጋና ልቡናህን እትውሰድ አለ ጣዖቱን አታመስግን ልቡናህ ብዙ ይበሳጫልና አንተ ሌላውን ማርኮህ ወስደህ ገደ ገብሮ ብለህ እንደ

ሰደብከው ያቀድሞ ትገዛው የነበረ አረሚ ወስዶ ሲሰድብህ ሰምተህ በብዙ ወገን ልቡናህን ያበሳጫታል ኢትሰድ ልበክ ብለህ እሠር ።

፳፫ ወዘንተ ኩሉ አመርኩክ በጥበብ ፤ በጥበብ ጸንቼ ይኸን ሁሉ መከርሁህ ፤ እቤ እጠበብ ።

ብልህ አዋቂ እሆን ዘንድ ብልህ አዋቂ ልሁን አልሁ ።

፳፬ ወይእቲ ርኅቅት እምኔየ ።

ይህች ጥበብ ከኔ የራቀች ነበረች ።

ርጉቀ እንዘ ጎለወት ።

የራቀ ሆና ሳለች ።

ወዕመቀ ዕመቅ ።

በጥልቅነት ሳለች ።

መኑ ይረከባ ።

፳፭ ያንኖት ነበረ ፤ ምን ያንኖት ነበረ

፳፬ ያድኩ አነ በልብየ ለአእምሮ ከመ አሐሊ ። አስተምራት ዘንድ ጥበብን ለማወቅ እኔ በልቡናዬ ዘርኋት አለ መረመርኋት ።

ወእኅሥሣ ለጥበብ ።

የጻድቃንን ጥበብ አፈልጋት ዘንድ ።

ወለሐሳብ ።

፳፭ ወከመ አእምሮ ለረሲኅን ዕበደሙ ።

እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ስንፍናቸውን አውቅ ዘንድ ።

ወአጽሕቆ ስሕታት ።

የኃጣውእን ሥሩኝ ሥሩኝ ማለታቸውን አውቅ ዘንድ ያድኩ አነ በልብየ ብለህ እሠር ።

፳፭ ወእረከብ ኪያሃ አነ መራረ እሞት ።

እኔ ከሞት የመረረች እሱዋን አገኘሁ ።

ብእሲት እንተ ይእቲ መሥገርት ወመርበብት ልብ ።

ይህቺውም ወጥመድ ልቡናዋ መረብ የምትሆን ሴት ናት ።

ወማእሠር ውስተ እዴሃ ።

በጅዋ ማሠሪያ ያለ አለ ፈትፍታ ማብላቷ ቀድታ ማጠጣቷ ።

ኔር በቅድመ እግዚአብሔር ዘይትበላሕ እምኔሃ ።

ከሷ የሚድን ሰው በእግዚአብሔር ዘንድ ደ ግ ነው ።

ወዘይሉብስሰ ይሠገር ባቲ ። እግዚአብ

ሔርን የሚበድል ሰው ግን በሷ ይሰነክካል

፳፯ ናሁ ዘንተ ረከብኩ ይቤ መከብብ አሐተ እም

አሐቲ ለረኪዘ ሕሊና ዘሐሠወት ነፍስየ ።

ልቡናዬ የፈለገችውን ለማግኘት ካንዲቱ አ

ንዲቱን መረመርኹ ። እነሆ ይኸንን አገኘኹ

አለ አለማግኘትን አገኘኹ ።

፳፰ ወኢረከብኩ ።

ደግ ሴት አላገኘኹም ገለጸው ።

ወበእሴስ ፩ደ እም፲የት ረከብኩ ።

ወንድ ግን ከሺሕ ሰዎች ፩ አብርሃምን አገ

ኘኹ ።

ወበእሴተሰ እምውስተዝ ኩሉ ኢረከብኩ ።

ሴት ግን ከዓለሙ ሁሉ አንድ ደግ ሴት አላ

ገኘኹም ።

፳፱ ባሕቁ ናሁ ዘንተ ረከብኩ ዘገብረ እግዚአብ

ሔር በጊዜሁ ብእሴ ራትዓ ።

ረከብኩ በጊዜሁ ዘገብረ በጊዜሁ ብሎ ይገጥ

ግል ግን በጊዜው ጊዜ የፈጠረው ቀና የ

ሚሆን እነሆ አብርሃምን አገኘኹ ።

ወውእቱ የኅሥሥ ሕሊና ብዙኃ ።

ይህም አብርሃም ብዙ ዕውቀትን ይፈልጋል ።

እንዲህ ግን ስላለ በአብርሃም ጊዜ ደግ ወን

ድ በሰሎሞን ጊዜ ደግ ሴት አላገኘኹም ሲ

ል ነው እንጂ ከሱ በፊት እነ ሳራ ከሱ በኋ

ላ እነ ሳራ ወለተ ራጉኤል እነ ሕልዳና ነዘ

ይት አሉ ።

ምዕራፍ ፰ ።

፩ መኑ የአምሮሙ ለጠቢባን ።

የጊዜውን አልኹ እንጂ ኋላ የሚነሡ ብልሆ

ችን የሚያውቅ ማነው ።

ወመኑ የአምሮ ፈክሮ ቃሉሙ ።

ነገራቸውንስ መተርጉም የሚቻለው ማነው ።

፯ ጥበቡ ለብእሴ ያበርህ ገጸ ።

የሰው ጥበቡ ፊቱን ያበራዋል አለ ብልህ ሰ

ው የሆነ እንደሆነ እንደበቁ ረትቶ ፊቱ በር ቶ ይናገራልና ።

ወዘአልቦ ኅፍረት ውስተ ገጹ ይጸላእ ።

በፊቱ ኅፍረት የሌለው ሰው ይጠላል ።

ወልድየ አፈ ንጉሥ ዕቀብ ።

የንጉሥን አፍ ጠብቅ አለ የሚናገረውን ጠ

ብቅ ።

ወለቃለ መሐላ ኢትጉጉዕ ።

ላጤ ይሙቱም አትቸኩል ።

፫ እምቅድመ ገጹ ኅልፍ ።

ከፊቱም ፈጥነኽ ኺድ ።

ወኢትቁም በነገር እኩይ ።

ክፉ ነገር ይዘኸም በፊቱ አትቁም ።

፬ እስመ ኩሉ ዘፈቀደ ይገብር ።

የወደደውን ሁሉ ይሠራልና ።

ወከመ ንጉሥ ሥሉጠ ይትናገር ።

ንጉሥ እንደ መሆኑ የሠለጠነ ሁኖ ይናገራል

ና አለ ግረፉት እሠሩት ይላልና ።

ወመኑ ይብሉ ምንተ ገበርከ ።

እሠሩት ግረፉት ቢል ለምን እንዲህ አደረግ

ኸ የሚለው ሰው ማነው ።

፭ ዘየዓቅብ ትእዛዝ ኢየሐምር ቃለ እኩየ ።

ትእዛዙን የሚጠብቅ ሰው ክፉ ነገር አይወ

ድም ።

ወጊዜሁ ለፍትሕ የአምሮ ልቦ ጠቢብ ።

የብልህ ሰው ልቡና የፍርድ ጊዜውን ያ

ውቃል ።

እስመ ለኩሉ ግብር በጊዜ ።

ለሥራው ሁሉ ጊዜ አለውና ።

ወፍትሕ ።

ለፍርድም ጊዜ አለውና ።

እስመ አእምሮቱ ለብእሴ ጽኑዕ ላዕሌሁ ።

የሰው ዕውቀቱ በሱ የጸና ስለሆነ ወጊዜ

ሁ ለፍትሕ የአምሮ ልቦ ጠቢብ ብልህ

እሠር ።

እስመ አልቦ ዘየአምሮ ምንተ ዘከነ ።

ከሞት በኋላ ያለፈውን የሚመጣውን ምን

ምን የሚያውቅ የለምና ።

፩

ወዘይከውንሂ መኑ ይነግር። ከሞተ
በኋላ የሚሆነውን የሚነግረው ማነው።
ወአልበ ብእሲ ዘይሄለጥ በመንፈሱ ለከ
ሊፃ መንፈስ ንቡረ።
ባንድነት ሞትን ለመከልከል በሰውነቱ የ
ሚሠለጥን ሰው የለም።
ወአልበ ዘይሄለጥ በዕለተ ሞቱ።
በሞተበትም ቀን የሚሠለጥን የለም።
ወአልበ መልእክት በዕለተ ቀትል።
በሞተበትም ቀን ጠጅ አውርዱ ብርሌ ቅዱ
ፍሬዳ እረዱ ማለት የለም።
ወኢታድኅን ረሲዓን ዘነቤሃ።
ይህቺ ዓለም ከባ ዘንድ ያሉ እግዚአብሔርን
የዘነጉን ሰዎች ከሞት አታድናቸውም
ኩሎ ንቡረ ርኢኩ።
አንድነት ሁሉን አየሁ።
ወወሀብኩ ልብዩ ውስተ ኩሉ ፍጥረት ዘ
ተፈጥረ መትሕተ ፀሐይ።
ከፀሐይ በታች የተፈጠረውን ሁሉ ለመመ
ርመር ልቡናዬን ሰጠሁ።
ዘመጠነ ተሠልጠ ሰብእ ለአእክዮተ ሰብእ
ሰው ሰውን ለማክፋፋት እንደሠለጠነ አየሁ
አሜሃ ርኢኩ ረሲዓነ ውስተ መቃብር ቅ
ዱስ እንዘ ይበውኡ።
ያን ጊዜ እግዚአብሔርን የዘነጉ ሰዎች ወ
ደጽኑ መቃብር ሲገቡ አየሁ። ጽኑ አለው
ከገቡ መውጣት የለምና።
ወዘእምቅዱሳን ሐሩ ወተወደሱ በውስተ ሀገር።
ይህ ሞት መቃብር ብቻ በኃጥአን አይ
ደለም ከጸድቃንም ወገን በዚህ ዓለም ም
ግባር ትሩፋት ሠርተው ተመሥግነው የሂ
ዱ አሉ።
እስመ ከመዝ ገብሩ።
እንዲህ ያለ በጎ ሥራ ሠርተዋልና።
ወዝኒ ከንቱ።
ይህም ከንቱ ነው። አሜሃ ረሲዓነ ላለው
እስመ አልበ ዘይከውን ቅስት እምእለ ይ
ገብሩ እኩዩ በፍጡን።

፪

፫

፬

ከፋ ሥራን በሚሠሩ ሰዎች ፈጥኖ የሚ
ደረግ ፀብ ክርክር የለምና።
በእንተ ዝንቱ አእረፈ ልበ ውሉደ ሰብ
እ በሙ ለገቢረ እከይ።
ስለዚህ ነገር ኃጢአት ለመሥራት የሰው
ሁሉ ልቡና በነዚህ አረፈ።
ዘአበሰ ወገብረ ኃጢአት እምትክት ወእም
ቅድሜሁ።
ከጥንት ጀምሮ የበደለ ኃጢአት የሠራ የ
ሰው ሁሉ ልቡና በነዚህ አረፈ።
፲፪ እስመ አአምር አነ ከመ ቦ ሠናይት ለ
እለ ይፈርህዎ ለእግዚአብሔር ከመ ይ
ፍርሁ እምቅድመ ገጹ።
ከፊቱ የተነሣ ይፈሩ ዘንድ እግዚአብሔር
ን ለሚፈሩ እግዚአብሔርን ለሚያመልኩ
ሰዎች በጎ ነገር እንዳላቸው አውቃለሁና
ወዘእምቅዱሳንሂ ሐሩ ላለው።
፲፫ ወአልበ ሠናይት ለረሲዕ።
እግዚአብሔርን ለዘነጋ ሰው በጎ ነገር እ
ንደሌለው አውቃለሁና አሜሃ ርኢኩ ረሲ
ዓነ ላለው።
ወኢይነውን መዋዕለ ጽላሎቱ ዘኢይፈርህ
እምቅድመ ገጹ ለእግዚአብሔር።
ከእግዚአብሔር ፊት የተነሣ የማይፈራ ሰው
ዘመኑ አይበዛለትም።
፲፬ ከንቱ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ውስተ
ምድር።
ከፀሐይ በታች በዚህ ዓለም የተሠራ ከን
ቱ ሥራ አለ።
እስመ ቦ ጸድቃን ዘይበጽሕ ላዕሌሆሙ ግ
ብረ ረሲዓን።
የረሲዓን ሥራ የሚደርስባቸው ጸድቃን አ
ሉና እንደ ኢዮስያስ።
ወቦ ረሲዓን ዘይበጽሕ ላዕሌሆሙ ግብረ
ጸድቃን።
የጸድቃን ሥራ የሚደርስባቸው ረሲዓን አ
ሉና እንደ ኪራም በሠላሳ ሶስት ዓመት
የኢዮስያስ መቀሠፍ የረሲዓንነት ሥራ ነው

የኪራም አምስት መቶ ዘመን መኖር የ
ጻድቅነት ሥራ ነውና እንዲህ አለ ።
ወዕሴ ዝኒ ከንቱ ።
አምስት መቶ ዘመን ንስሐ ሳይገቡ በኃጢአ
ት መኖር ይህም ከንቱ ነው አልሁ አንድም
የረሲዓን ሥራ የሚደርስባቸው ጻድቃን አሉና
እንደ ሳሙኤል የጻድቃን ሥራ የሚደርስባቸው
አሉና እንደ ሳዎል ነፍስ ማጻን የጻድቅነት
ት ሥራ ነው ነፍስ መግደል የረሲዕነት ሥራ
ነውና እንዲህ አለ ለላይኛው ጻድቅ ሳይሆኑ
የጻድቅነት ሥራ መሥራት ይህም ከንቱ ነው
አልሁ አንድም የረሲዓን ሥራ የሚደርስባቸው
ጻድቃን አሉና እንደነ አባ ታድራ እንደእነ አባ በጥል
እንደእነአባ ለትጹን የጻድቃን ሥራ የሚደርስባቸው
ረሲዓን አሉና እንደ አባ በዓለ መቅዱት እንደ አባ ሠናዩ
ዝክር ጻድቅ ሳይሆኑ ጻድቅ መባል ይህም ከንቱ ነው
አልሁ ።

፪፻፱ ወወደስክዋ አነ ለኩላ ፍግዕ ።
ተድላ ደስታን ሁሉ እኔ አመሰግንኋት ።
እስመ አልቦ ሠናይ ለሰብእ እምታሕተ ፀሐይ
ይዘእንበለ ዘዘልዐ ወሰትየ ወተፈሥሐ ።
ከፀሐይ በታች በልቶ ጠጥቶ ደስ ካለው በቀር
ለሰው በጎ ነገር የለምና ።
ወውእቱስ ዘሎቱ እምግማሁ በመዋዕለ ሕይወቱ
ዘወሀቦ እግዚአብሔር እምታሕተ ፀሐይ ።
ከፀሐይ በታች እግዚአብሔር በሰጠው በሕይወት
በሚኖረው በዘመኑ ሁሉ ከደከመበት ከብቱ
ከነሣለት ሰው በቀር በጎ ነገር የለምና ።
በከመ ወሀብኩ ልብዩ ለአእምሮ ጥበብ ወከመ
እርአይ ሥራሐ ዘተገብረ ዲበ ምድር ።
በዚህ ዓለም የተሠራውን ድካም አይ ዘንድ ጥበብን
ለማወቅ ልቡናየን እንደሰጠሁ መጠን እስመ
በመዓልትኒ ወበሌሊትኒ ንዋም ውስተ አእይንቲሁ
ዘይፈኢ አልቦ ።
በመዓልትም በሌሊትም ባይኑ እንቅልፍ የሚያይ
የለምና እርአይ ሥራሐ ባለው ።
ወርአኩ ኩሎ ግብሮ ለእግዚአብሔር ።

የእግዚአብሔርን ሥራውን ሁሉ አየሁ ።
ከመ ኢይክል ሰብእ ረኪበ ንቡረ ዘተገብረ
መትሕተ ፀሐይ ።
ከፀሐይ በታች የተፈጠረውን ፍጥረት ሁሉ
አንድነት ማወቅ እንዳይቻለው ።
እመ ሚመጠነ ይቤ ጠቢብ ከመ ያእምር ።
ብልህ ሰው ያውቅ ዘንድ ምን አወቅሁ ቢል
ኢይክል ሰብእ ረኪበ ።
ሰው ፈጽሞ ማወቅ አይቻለውም ።
ወእመ ሚመጠነ ኀሠሠ ኢይክል ሰብእ ረኪበ
ምን ቢመረምር ሰው ፈጽሞ ማወቅ አይቻለውም

ምዕራፍ ፱ ።

እስመ ንቡረ ዘንተ ኩሎ ወሀብኩ ልብዩ
አንድነት ይህን ሁሉ ለመመርመር ልቡናየን ሰ
ጥቻለሁና ሰው ምን ቢመረምር ፈጽሞ ማወቅ
አይቻለውም ።
ወልብዩ ዘንተ ኩሎ ርእየት ከመ ለጻድቃን ወለ
ጠቢባን ምግባሮሙ ውስተ ዕደ እግዚአብሔር
የጻድቃን የመምሕራን ሥራቸው በዕደ እግዚአ
ብሔር ተይዞ እንዳለ ይህን ሁሉ ልቡናየ መረመረኝ
አንድም ዋዌን ትቶ ከመ ለጻድቃን ጠቢባን
ይላል የጠቢባን ጻድቃን ሥራቸው በዕደ እግዚአ
ብሔር ተይዞ እንዳለ ልቡናየ መረመረኝ ።
ፍቅረ ወጽልዐ አልቦ ዘየአምር ሰብእ ።
ከሞት በኋላ ፍቅርን ጽልን የሚያውቅ ሰው
የለም ።
ኩሉ ቅድመ ገጸመ ።
ጽሉም ፍቅሩም ሁሉ ከሞት አስቀድሞ ነው
ወከንቱ ውእቱ ውስተ ኩሉ ። በሰው ሁሉ
ከንቱ ሞት አለ አንድም ከንቱነት አለ ።
ወአዱ ድድቁ ።
የጻድቁም የኃጥኡም ሞቱ አንድ ነው ።
ለኄር ወለእኩይ ። የደጉም የከፉውም ሰው
ለርኩስ ወለንጸሕ ።
የርኩሱም የንጹሔም ሰው ።
ለዘይሠውዕ ወለዘኢይሠውዕ ።

መሥዋዕት የሚሠዋውም የማይሠዋውም ።
 ለኄር ወዘሂ የኅጥእ ።
 የደጉም ሰው ኃጢአትም የሚሠራውም ።
 ለዘይምህል ወለዘሂ ይፈርህ መሐላ ።
 የማለኛውም መሐላ የሚፈራውም ሞቱ አን ድ ነው ።

ዘክቱ በኩሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ።
 ከፀሐይ በታች በተፈጠረው ፍጥረት ሁሉ ይ ህ ሞት አለበት ።
 እስመ አሐዱ ድድቁ ለኩሉ ።
 የሰው ሁሉ ሞቱ አንድ ነውና ።
 ወልደሙ ለውሉ ደ ሰብእ ትፈጽም እኩየ፤
 ይህ ሞት እያለ ከሰው የተወለዱ ልቡናቸው ክፉ ነገርን ያስባል ።
 ወበሁከተ ልቡሙ ሕይወቶሙ ።
 ዘመናቸውንም በልቡናቸው ሁከት ይፈጽማሉ ።
 ወእምድሳሬሆሙ ኅብ ምውታን ።
 በንዲህ ያለ በሁከት በክፋት ከኖሩ በኋላ ሞ ተው ወደሞቱ ሰዎች ይሄዳሉ ።

እስመ መኑ ውእቱ ዘይሳተፍ ምስለ ሕያዋን በተስፋ ።
 የሞቱ ሰዎች በተስፋ ከሕያዋን ጋራ አንድ አ ይሆኑምና ።
 ከልብ ሕያው ይኔይስ እምአንበሳ ምውት ።
 ከሞተ አንበሳ ሕያው የሆነ ውሻ ይሻላል።ከሞ ተ ንጉሥ ያለ ገበሬ እንዲል።እንደዚህም ሁ ሉ ከሞተ ኃጥእ ያለ ኃጥእ ይሻላል ።

እስመ ሕያዋን የአምሩ ከመ ይመውቱ ።
 ሕያዋን እንዲሞቱ ያውቃሉና።አንድም እን ዲሞቱ አውቀው ንስሐ ይገባሉና ።
 ወሙታንሰ አ.የአምሩ ወኢምንትኒ ።
 ሙታን ግን ምንምን አያውቁምና አለ አውቀ ው ንስሐ አይገቡምና ።
 ወአልቦሙ እንከ አሳብ ።
 ከንግዴህ ወዲህ አሳብ የላቸውምና ከልብ ሕ ያው ይኔይስ ብለህ እሠር ።

እስመ ተረሥዓ ዝክሮሙ ።

ወፍቅሮሙ ወጽልሎሙኒ ወቅንዓቶሙኒ ናሁ ተኅጉለ ።
 ፍቅራቸው ጽላቸውም ቅንዓታቸውም እነሆ ጠፋ።
 ወመክፈልት አልቦሙ እንከ ውስተ ዓለም በኩሉ ዘተገብረ መትሕተ ፀሐይ ።
 ከፀሐይ በታች ሁሉ በተሠራው ሥራ ሁሉ እንግዴህ ወዲህ በዚህ ዓለም እድል ፈንታ ጽዋ ተርታ የላቸውም ።

እነዚህ ብላፅ በፍሥሐ ኅብስተከ ።
 ደስ ብሎህ እንጀራህን ና ብላ ።
 ወስተይ በልብ ኄር ወይነከ ።
 በበጎ ልቡናህም አስበህ ወይንህን ጠጣ ።
 እስመ እግዚአብሔር ሠምረ ምግባሪከ ።
 እግዚአብሔር እርሻህን ቀፋሮህን ወዶልሃልና ።
 በኩሉ ጊዜ ይኩን አልባሲከ ንጹሐ ።
 በየጊዜው ልብስህ ንጹሕ ይሁን።ልብስ ሲያ ድፍ ምታት ያስመታልና ።
 ወቅብዕ እምርእስከ ኢይርኅቅ ።
 ቅቤም ከራስህ አይራቅ።አንድም ደስ ብሎህ ንስሐ ገብተህ ሥጋውን ተቀበል።በበጎ ልቡና ም አስበህ ደሙን ተቀበል።ኅብስተከ ወይነከ አለው ባሕርዩ አንድ ነውና።እግዚአብሔር ምግባርህን ወዶልሃልና።በየጊዜው ሕዋሳትህ ንጹሕ ይሁን።ልጅነትም ከሰውነትህአይለይህ።

ወርኢ ሕይወተ ምስለ ብእሲትከ እንተ እፍቀ ርከ ኩሎ መዋዕለ ሕይወትከ እለ ተውሀባከ እምታሕተ ፀሐይ ኩሎ መዋዕለ እለ ኮና ለከ ኩሎ መዋዕለ ሕይወትከና ኩሎ መዋዕለ፡እለ ተውሀባከና እለ ኮና ለከ አንድ ወገን።ከፀሐ ይ በታች በተሰጡህ በሕይወት በምትኖርባቸው ባሉ በዘመናችህ ሁሉ ከምትወዳት ሚስት ህ ጋራ ተድላ ደስታን አድርግ።አንድም እየ ራሱ ለማውጣት ከፀሐይ በታች በተሰጡህ በ ሕይወት በምትኖርባቸው ባሉ በዘመናችህ ሁ ሉ ከምትወዳት ሚስትህ ጋራ ላንተ በተሰጡ ዘመናች ሁሉ ተድላ ደስታን አድርግ።

በሕይወት ሳለህ እድል ፈንታህ ጽዋ ተርታህ ይህ ነውና። አንድም ከፀሐይ በታች በተሰጡህ ዘመናት ሁሉ ከምትወዳት ከሕግህ ጋራ ጸ ጋ ክብርን ውረስ አለ በሕግህ ጸ ጋ ክብርን ውረስ። አንድም ከፀሐይ በታች በተሰጡህ ዘ መናት ሁሉ ከምትወዳት ሕግህ ጋራ ላንተ በ ተሰጡህ ዘመናት ሁሉ ጸ ጋ ክብርን ውረስ። በ ሃርኸው ዘመን ሁሉ እድል ፈንታህ ጽዋ ተ ርታህ ይህ ነውና።

ወበሥራሕክ ዘትሠርሕ እምታሕተ ፀሐይ ነሎ ዘትክል እደክ ለገቢር መጠነ ኃይልክ ግበር ከፀሐይ በታች በምትደክምበት ድካምህ ሁሉ እጅህ ለማድረግ የሚቻላትን ሁሉ የተቻላ ትን ያህል በልተህ ጠጥተህ ተድላ ደስታ አ ድርግ።

እስመ አልበ ግብር ወሕሊና ወጥበብ ወአእ ምሮ ውስተ ገሃነም ኅበ ተሐውር አንተ ህየ አንተ ከዚያ በምትሄድበት በመቃብር መብል መጠጥ አሳብ ጥበብ ዕውቀት የለምና።

ወተመየጥኩ ወርኢኩ መትሕተ ፀሐይ።

አንድን ነገር ከማየት አንድን ነገር ወደማየት ተመልሼ ከፀሐይ በታች የሚሠራውን ሥራ አየሁ።

ከመ አኮ ለቀሊላን ረዊፅ።

ለፈጣኖች ሩጫ እንዳልረባቸው አየሁ ከሞት እንዳላዳናቸው አየሁ እንደ አሳሔል ለአሳ ሔልሰ ቀሊላት አእጋሪሁ ከመ ወይጠል እን ዲል።

ወአኮ ለጽኑዓን ቀትል።

ላርበኞችም ሰልፍ ከሞት እንዳላዳናቸው አ የሁ እንደ ኢዮኡብ ላሉቱ።

ወአኮ ለጠቢባን እክል።

ላዋቆችም ብዙ እህል ከሞት እንዳላዳናቸው አየሁ እንደ አሌር፤ አሌር ጽጉብ እክል እንዲል ወአኮ ለማእምራን ብዕል።

ላዋቆችም ብዕል ከሞት እንዳላዳናቸው አየሁ እንደ አብርሃም ላሉቱ።

ወአኮ ለአለ ይሌብዉ ጸ ጋ።

ጸ ጋ ትንቢትን ለሚያደርጉ ሰዎችም ይህ ትን ቢት መናገራቸው ከሞት እንዳላዳናቸው አ የሁ እንደነኢሳይያስ እንደነኤርምያስ።

እስመ ጊዜ ወድድቅ ይዳደቆሙ ለነሎሙ። ሁሉንም ጊዜ ሞት ይገናኛቸዋልና ርኢኩ ብለህ እሠር።

፲፪ እስመ ኢየሐምር ሰብእ ጊዜሁ።

ሰው የሞት ጊዜውን አያውቅምና።

ከመ ዓሣት አለ ይሠገሩ በመርበብት እኩይ።

ዓሣት በክፉ መረብ እንዲያዙ።

ወከመ አዕዋፍ ዘይትአኅዙ በመሥገርት።

በጭራ ወጥመድ የሚያዙ አዕዋፍም በጭራ ወጥመድ እንዲያዙ።

ከማሁ ይሠገሩ ውሉደ ሰብእ በጊዜ እከይ ሶ በ ይወድቅ ዲቤሆሙ ግብተ።

ድንገት በሳቸው ላይ በመጣባቸው ጊዜ ይህ ሞት በታዘዘበት ወራት እሊህ የሰው ልጆች በሞት ይያዛሉ።

፲፫ ወናሁ ዘንተኒ ርኢኩ ጥበብ መትሕተ ፀሐይ ከፀሐይ በታች እነሆ ይኸነን ጥበብ አየሁ።

፲፬ ወዓባይ ይእቲ በኅቤየ ሀገር ንስቲት።

ታናሽ አገር የምትሆን ይሁዳ በኔ ዘንድ ደግ ናት።

ወሰብእ አለ ውስቲታ ኅዳጣን።

በሷ ያሉ ሰዎችም ጥቂቶች ናቸው።

ወአመ መጽአ ላዕሌሃ ንጉሥ ዓቢይ ወዓገታ ገናና ንጉሥ የሚሆን ሰናከሬም ወደሷ መ ጥቶ በከበባት ጊዜ።

ወየሐንጽ ላዕሌሃ ጥቅመ ዓቢየ።

በሷ ላይ ታላቅ ቅጽርን በሠራ ጊዜ አለ ኃ ያላኑን ይዞ በከበባት ጊዜ፤ ወነደቀ ተባዕተ በዓውዳ እንዲል።

፲፭ ወረከበ በውስቲታ ብእሔ ጠቢብ ወነዳየ።

በውስጡ ብልህ ድሐ የሚሆን ሕዝቅያስን አ ገኛለሁ አለ።

ወያድኅን ሀገረ ውሉቱ በጥበቡ።

በጸሎቱ በምጽዋቱ ይህ ሕዝቅያስ አገሩን ያ ድናል።

ወአልቦ ዘተዘከሮ ሰብአ ንብረ ለውሕቱ ብእሲ ይህን ሕዝቅያስን ፈጽሞ ይድናል ያለው ሰው አልነበረም፤

፲፮ ወእቤ አነ ትጌይስ ጥበብ እምኃይል፤ እኔ ከሰናከሬም ሰራዊት ጥበብ ትሻላለች አልሁ፤ ወጥበቡ ለነጻይ እንተ ትትሜነን፤

በሰናከሬም ዘንድ የምትናቅ የነጻይ የሕዝቅ ያስ ጥበብ ትሻላለች፤

ወነገሮሂ ኢኮነ አለ ይስምዕም ።

ነገሩንም የሚሰሙት ያይደለ አለ የወርቅ ወ ንበር አሠርቶ ዘአዖርከኒ እፀውር እንዲል ወ ደፊት ገብር ያልከኝን እገብራለሁ ይህን ይዘ ሀ ተመለስልኝ ቢለው ይህ ያንድ ዓመት ግብ ፊ ነው የሰባት ዓመት ግብሬን አምጣ ብሎ ተጋፍቶ መጥቶበታልና ። አንድም ታናሽ የ ምትሆን ሰብእና ጸድቃን በኔ ዘንድ ደግ ና ት በሱዋ ግብር የጸኑ ሰዎችም ጥቂቶች ናቸው ገናና የሚሆን ዲያብሎስ መጥቶ በከበባት ጊዜ ወንጉሠ ፋርስ ይቀውም ቅድሚያ ሸወጀ ደ ዕለተ እንዲል ። ፍትወታት እኩያት ኃጣይ ወእር ርኩሳትን በመጣበት ጊዜ በዚች በበኋ ግብር የጸና ድሐ ብልህ የሚሆን ባሕታዊን አገኛለሁ አለ ይኸም ባሕታዊ በጥበቡ ሀገረ ነፍሱን ያድናል ይኸን ባሕታዊንም ይስታል ብሎ ያሰበው አልነበረም እኔም ከዲያብሎስ ሠራዊት ጥበብ ትሻላለች አልሁ በአጋንንት ዘንድ የምትናቅ የባሕታዊ ጥበብ ትሻላለች አልሁ ነገሩንም የሚሰሙት ያይደለ አለ ን ቀው ። አንድም የመላእክትና የሰውም ቋንቋ ልዩ ነውና ።

፲፯ ወለነገረ ጠቢባን በዕረፍት ይሰምዕም እምነ ጽራሐሙ ለእለ ይኳንኑ በእበድ ።

ባለማወቅ ከሚገዙ ሰዎች ጩኸት ይልቅ እ ነዚያ ጮኸው ከሚነግሯቸው መምሕራን ቀ ስ ብለው የነገሯቸውን ነገር በፀጥታ ይሰሙ ታል።

፲፰ ትጌይስ ጥበብ እምንዋዩ ሐቅል። ከሚያ ዳዕት ጥበብ ትሻላለች።

ዘየጎጥአ አሐደ የጎጉል ብዙኃ። ከሠ ርቱ ቃላተ ኦሪት አንዱን ያጣ ሰው አለ ያፈረሰ ሰው ሁሉን በማፍረስ ይያዛል፤ ሐተታ እንዳለፈው አንድም ከአሠርቱ ቃላተ ኦሪት አንዱን ያፈረሰ ሰው ብዙ ጸጋ ክብርን ያጣል

ምዕራፍ ፲።

፩ ጽንጽንያ ከልብ ምውት ያማስን አፈወ ቅብዕ ጥዑመ።

የሞተ የውሻ ዝንብ የተጣፈጠውን ሽቱ ያጠ ፋል የወደቀበት እንደሆነ ተጸይፈው ይጥሉ ታልና ። አንድም ምውተ ልቡና ኢየርብዓም ሕገ እግዚአብሔርን ያጠፋል ። አንድም ምውተ ልቡና ሰዱቃዊ ትንሣኤ ሙታንን ያጠፋል የለም ይላል ።

ትክብር ንስቲት ጥበብ እምነ ክብር ዓቢይ በ እበድ ።

ባለማወቅ ከተገኘ ብዙ ክብር ትንሽ ጥበብ ት ክብራለች አለ ታክብራለች ።

ልቡ ለጠቢብ ውስተ የማኑ ።

የብልህ ሰው ልቡናው በቀኝ ነው አለ ቀና ነገር ያስባል ።

ወልቡ ለአብድ ውስተ ጸጋሙ ።

ያላዋቂ ሰው ልቡና በግራ ነው አለ ጠማማ ነገርን ያሳባል ።

ወሶበ የሐውር አብድ በእበደ ልቡ ።

አላዋቂ ሰው በልቡናው ስንፍና ጸንቶ ቢኖር ፤ ወበፍኖተ ልቡ የሐዕዖ አእምሮ፤

ልቡናውም በወደደው ሥራ ጸንቶ ቢኖር ዕ ውቀት ያንሰዋል፤

ወዘይሔሊ ዙሎ አብድ ውሕቱ ።

ሁሉን የሚያስብ ሰው አላዋቂ ነው ሲያርሱ ሲቆፍሩ አይቶ አርሳለሁ አቆፍራለሁ የሚል ሲጽፉ ሲደጉሱ አይቶ አጽፋለሁ እደጉሳለሁ የሚል ።

፪ እስመ መንፈሱ ለዘይሚልጥ ዓርጋ ላዕሌክ መ ካነክ ኢትጎድግ፤

በሥልጣኑ የሚሠለጥን ሰናከሬም ዘምቶብሃል

ና በታህን አትተው እንደም በሁሉ የሚሠሉ ጥን የሞት ሥልጣኑ በንተ መጥቶብሃልና ን ስሐን አትተው ።
እስመ ፈውስ የኅድግ ኃጣውአ ዓቢየ፤ ንስሐ ብዙ ኃጢአትን ያስተሠርያልና ።
በእኩይ ዘርኢኩ መትሕተ ፀሐይ፤ ከፀሐይ በታች ያየሁት ክፉ ነገር አለ ።
ከመ ዘበኢያእምሮ ወጽኦ እምቅድመ ይሠል ጥ ተውህበ አብድ ለሉዓል ዓቢይ፤ በመንግሥት ከመሠልጠኑም አስቀድሞ።አ ንድም እምቅድመ ይኩን ንጉሠ ይላል ን ጉሥ ከመሆኑ አስቀድሞ።አንድም እምቅድ መ ይትኩንን ይላል መኰንን እግዚአብሔር ከ ሚፈርድበት አስቀድሞ በለማወቅ ከወሕኒ እ ንደወጣ ንጉሥ ያለ አብድ ኢየርብዓም ለል ዕልና መንግሥት ተሰጠ።
ወአብዕልት መትሕተ ይነብሩ። በዚህ በኢየርብዓም ዘመን በለጸጎች በታች ይቀመጣሉ።
ወርኢኩ አግብርተ ዲበ አፍራስ። በሮችን በፈረስ ላይ ተቀምጠው አየኋቸው ዘመናዮች ናቸውና።
ወመኳንንት እንዘ የሐውሩ በእግር ከመ አ ግብርት። መኳንንቱ እንደ በሮች በእግራቸው ሲሄዱ አየሁ።
ዘይከሪ ግበ ለበጸ ይወድቅ ውስቴቱ። ለባልንጀራው ጉድጓድ የሚቆፍር ሰው በቆ ፈረው ጉድጓድ ይወድቃል በባልንጀራው ከ ፋ ምክር የሚመክር ሰው በመክረው ምክር ይጠፋል።
ወዘይነሥት ጸቂነ ይነስከ አርፎ ምድር። ቅጽር የሚያፈርስን ሰው የምድር አባብ ይነ ክሰዋል።አንድሥ ሕገ እግዚአብሔር የሚያ ፈርስን ዲያብሉስ ያጠፋዋል።
ወዘያስተፋልስ እብነ የሐምም ቦቱ። ከታች ሆኖ ከወደላይ ደንጊያ የሚፈነቅል ሰ ው መከራ ይቀበልበታል አለ ከፍ ብሎ ደረ

ቱን ዝቅ ብሎ ጉልበቱን ይመተታል።እን ደዚህም ሁሉ ሰማያዊ ሕግን የሚያፈርስ ሰ ው ሰማያዊ ሕግን በማፍረሱ መከራ ይቀበላል ።
ዘይሄሪ ዕፀ ይትመነደብ ቦቱ። እንጨትን የሚፈልጥ ሰው መከራ ይቀበላል። እመ ተመልሐ ሐፂኑ፤ ብረቱ ቢወልቅ።
ወውአቱኒ ገጸ አስተወላወለ። ውልቅ ውልቅ ቢል።አንድም ሰውየው ሰው ነቱን ወዲያ ወዲህ ቢል ይትመነደብ ቦቱ ብለህ አሠር።
ወኃይል ታኒይል። ዕውቀት ሰውን ታበረታዋለች።
ወፍድፍድናሁ ለጽኑዕ ጥበብ። በውቀት የጸና ሰው ብልሚው ጥበብ ነው።
እመ ነስኮ አርፎ ምድር። የምድር እባብ ቢነክሰው።
ወኢረቀዮ ወኢፈወሶ ረቃዩ። ያ ጠበል የሚረፎ ሰው ጠበሉን ረፎቶ ካላ ዳነው።
አልቦ ዘይበቀሶ ዘይረቂ። ጠበል የሚረጨው ሰው የሚረባው የሚጠቅ መው ነገር የለም።አንድም ዲያብሉስ ቢያ ስተው መምሕሩ መክሮ አስተምሮ ካላጸነው የሚመክረው የሚያስተምረው ሰው የሚረባ ው የሚጠቅመው የለም።
ንባብ አፋሁ ለጠበብ ሞገሱ። የብልህ ሰው መወደዱ በፋ በተናገረው ነገር ነው።
ወከናፍሪሁ ለአብድ ያሰጥማሁ። ያላዋቂ ሰው ከንፈሮቹ በባሕረ መከራ ያሰጥ መታል።
ቀዳሚ ንባብ አፋሁ አበድ። መጀመሪያ የሚናገረው ነገር ስንፍና ነው። ወደኃሪት ጸዋግ።
ኋላም የሚናገራት ነገሩ ጠማማ ናት። አብድሰ ያበዝን ነገረ። አላዋቂ ሰው ነገርን ያበዛል።

ወኢየሐምር ብእሲ ምንተ ዘኮነ ወምንተ ዘ
ይከውን።

ይህ እንዲህ ያለው ያለፈውን የሚመጣውን ፲፰
አያውቅም።

እስመ እምድንሬሁ መኑ ይዜንዎ።

እሱ ከሞተ በኋላ የሚደረገውን የሚነግረው
የለምና።

፲፮ ናሁ የማሁ ያሐምሞ ለአብድ።

እነሆ ጽሮ ግሮ ያጠራቀመው ከብቱ አላዋ ፲፱
ቂን ሰው መከራ ያመጣበታል።

እስመ ኢየሐምር ሐዊረ ውስተ ሀገር።

በዚህ ዓለም ሳለ ሰጥቶ መጽውቶ መሄድ
አያውቅምና።

፲፯ አሌ ለኪ አሀገር እንተ ንጉሥኪ ወሬዛ።
ንጉሥሽ ሕዋነ አእምሮ ኢየርብዓም የሚሆን
ን ሀገር ሰማርያሆይ ወዮልሽ።

ወመኳንንትኪ ይበልፀ በነገህ።

መኳንንቶችሽም በነገህ ሳይፈርዱ ሳይተቹ
የሚበሉ ሀገር ወዮልሽ።

፲፮ ብዕዕት አንቲ ምድር እንተ ንጉሥኪ ወልደ
አግዓዘ።

ንጉሥሽ የዳዊት ልጅ ሕዝቅያስ የሚሆን
ምድር ኢየሩሳሌም ንዕድት ነሽ ክብርት
ነሽ።

ወመኳንንትኪ በጊዜ ይበልፀ በኃይል።

መኳንንቶችሽም በውቀት ጸንተው አለ ሲፈ
ርዱ ሲተቹ ውለው በጊዜው ጊዜ የሚበሉ
ሀገር ንዕድት ነሽ ክብርት ነሽ። አንድም ። ን

ጉሥሽ ሕዋነ አእምሮ ዲያብሎስ የሚሆን ስ

ብእና ኃጥአን ወዮልሽ። አንድም ። ልቡናሽ

ተጋፊ የሚሆን ሰብእና ኃጥአን ሆይ ወዮልሽ

ሕዋሳቶችሽም ሳይጸሙ ሳይጸልዩ በነገህ የሚ

በሉ ሰብእና ኃጥአን ወዮልሽ። ንጉሥሽ የአ

ብ ልጅ ክርስቶስ የሚሆን ሰብእና ጻድቃን

ንዕድት ነሽ ክብርት ነሽ ሕዋሳቶችሽም በው

ቀት ጸንተው አለ ሲጸሙ ሲጸልዩ ውለው የ

ሚበሉ ሰብእና ጻድቃን ንዕድት ነሽ ክብር

ት ነሽ።

ወኢይትንፈሩ በሐኪት ።

ሐኪት

ሠርተው አያፍሩም ።

ወበዕርዓተ እደው ያወጽሕ ቤት፤

በሰዎች በዘን ቤት ያፈሳል በሀገራቸው የግን

ቡን ቤት ባይጠቅሙት በሀገራችን የሣሩን

ቤት ባይከፈክፉት ባይደግፉት ። አንድም ። በሰ

ዎች በዘን ቤት ነፍስ ይፈርሳል ባይሰጡ ባይ

መጸውቱ ምግባር ትሩፋት ባይሠሩ ።

እደው አብዳን ለሰሐቅ ይፈስይዎ ኅብስተ።

አላዋቆች ሰዎች ሰሐቅን እንጀራ ያደርጉታል

አለ ሲስቁ ሲህብቱ ውለው ያንኑ እራት አ

ድርገው በዚያው ያድራሉ ።

ወይን ያስተፌሥሕ ሕያዋን።

ወይን በነፍስ ሕያዋን የሆኑን ሰዎች ደስ ያ

ሰኛል።

ወለወርቅ ነሉ ይትኢዘዝ ኅቡረ።

ለወርቅ ሁሉ ባንድነት ይታዘዛል። አንድም

ሥጋው ደሙ በመንፈስ ቅዱስ ሕያዋን የሚ

ሆኑን ሰዎች ደስ ያሰኛል ለወንጌልም ባን

ድነት ሁሉ ይታዘዛል።

፳

ወአንተኒ በሕሊናክ ንጉሠ ኢትርግም።

አንተም በልቡናህ አስበህ ንጉሥን አትማ።

ወበውሳጢ ቤትክ ኢትርግም ብዑላን።

በቤትህም ውስጥ ሆነህ ብዑላን መኳንንቱን

አትማ።

እስመ ያፈ ሰማይ ያወጽእ ነገረከ።

የሰማይ ያፍ ነገርህን ያወጣጣል።

ወዘቦ ክንፍ ይዜኑ ንባበክ።

ክንፍ ያለው ያፍ ነገርህን አውጥቶ ይናገር

ብሃልና አለ ነገረ ሠሪ ነገርህን አውጥቶ ይና

ገርብሃልና። ስለፍጥነቱ ያፈ ሰማይ ዘቦ ክንፍ

አለ። አንተም በልቡናህ አስበህ እግዚአብሔ

ርን አትካድ። በቤትህም ውስጥ ሳለህ መላ

አክትን አትማ። በዓየር ያለ ሰይጣን ነገርህን

ያወጣጣልና ክንፍ ያለውም ሰይጣን ነገርህን

አውጥቶ ይናገርብሃልና ስለፍጥነቱ ያፈ ሰማ

ይ ዘቦ ክንፍ አለው። አንድም በተፈጥሮ የ

ተሰጠው ክንፍ አለና ዘቦ ክንፍ አለው።

ምዕራፍ ፲፩

፩ ፈኑ ኅብስተክ ውስተ ገጸ ማይ ።
እንጀራህን በውሀ ውስጥ ጣለው በውሀ ውስጥ የጣሉት እንዳይታይ ሰውረህ ሳታ ሳይ ስጥ። እንደም በውሀ ውስጥ የጣሉት እንዳይገኝ ከዚያ ከሰውየው ዋጋየን አገኛለሁ ሳትል ስጥ። እንደም። ከውሀ ዳር የዘራ ሰው እንዳያጣ ከእግዚአብሔር ዋጋዬን አጣሁ ሳትል ስጥ፤ እንደም፤ በቁመ በውሀ ውስጥ ጣለው። ይኸውም አልቀረ ተደርጎል የንጉሥ ልጅ ተግዞ በደሴት ታሥሮ ነበረ እንደ ሰው ሰሎሞን ፈኑ ኅብስተክ ውስተ ገጸ ማይ ያለው በከንቱ አይደለም ብሎ እንጀራውን በመሰብ መጠጡን በመንቀል እያደረገ ያኖር ነበር ከዚያ እየወሰደ ሲመገብ ኖሯል አባቱ ሲሞት ፈተው አውጥተው አነገሡት። ሰውየውን አስጠርቶ እንዲህ ታደርግ የነበረ ምን አይተህ ነው አለው፤ ይገኛው ሰሎሞን ፈኑ ኅብስተክ ውስተ ገጸ ማይ ያለውን ይገር ነው አለው ሾሞታል ሸልሞታል። እንደም። ውስተ ገጸ ሰማይ ይላል ምግብህን በከርሠር ጎባን መጠጥህን በጉርዒ ጽሙዓን ልብስህን በዘባን እሩቃን አኑር።
እስመ በብዙኅ መዋዕል ትረክቦ ።
በብዙ ዘመን ታገኘዋለህና ።
ሀብ መክፈልተክ ለጂቱ ወለጅቱ ።
ገንዘብህን ለሰባትም ለስምንትም ሰው ስጥ ለጥቂትም ለብዙም ስጥ፤ እንደም ለጂቱ፤ ለሰባ ዘመን ይሆነኛል ያልኸውን ወለጅቱ ለሰማንያ ዘመን ይሆነኛል ያልኸውን ስጥ፤ እንደም ለጂቱ በሃይማኖት ለሚመስሉህ ለፍጹማን ምእመናን ወለጅቱ በሃይማኖት ለማይመስሉህ ስጥ፤ በሃይማኖት የማይመስሉ መጥተው ቢለምኑ መስጠት በሃይማኖት ለሚመስሉ ባሉበት ወስዶ መስጠት ይገባልና ግበር ሠናዩ ለኩሉ ወፊ ድፋደስ ለሰብአ ሃይማኖት እንዲል ።
እስመ ኢተአምር ዘይከውን እኩየውስተ ምድር

በዚህ ዓለም የሚሆነውን ክፉውን ነገር አታውቅምና ወይ አንተ ትሞት ወይ ከብትህ ይጠፋ አታውቅምና ።
እመ መልአ ደመና ይክው ዝናመ ውስተ ምድር ደመና ዝናምን ቢመላ ዝናምን በዚህ ዓለም ያዘንማል እንደዚህም ሁሉ ጊዜ ሞት ቢደርስ ነፍስ ሥጋን በመቃብር ጥላው ትሂዳለች ።
ወእመ ወድቀ ዕዕ ደቡብ ።
እንጨት በደቡብ ቢወድቅ ።
ወእመኒ ሰሜን ። በሰሜንም ቢወድቅ ወዕደ ወድቀ ዕዕ ህዩ ይሂሉ ።
እንጨቱ ከዚያ ከወደቀበት ዘንድ ይኖራል ።
እንደዚህም ሁሉ ሥጋ በደቡብም ቢቀበር በሰሜንም ቢቀበር በዚያው በተቀበረበት እስከ ትንሣኤ ዘጉባዔ ድረስ ይኖራል ።
ዘየወቅብ ነፋስ ኢይዘርእ ።
ዝናም የያዘ ነፋስን የሚጠብቅ ሰው ገና ነው እያለ አይዘራም ።
ወዘይኔጽር ደመናተ ኢየሐጽድ ።
ደመናትንም የሚመለከት ሰው ያበሰብስብኛል ብሎ አያጭድም እንደዚህም ሁሉ ሞቱን የሚጠራጠር ሰው አይሰጥም አይመጸውትም ።
እስመ አልቦ ዘየአምር ምንት ውእቱ ፍኖተ መንፈስ ከመ አዕዕምት ውስተ ከርሠ ጽንስት በጸነሰች ሴት ማኅፀን ያለ ጽንስ ወንድ ይሆን ሴት ትሆን እንዳይታወቅ የሞት መንገድ ምን ምንም እንደሆነ የሚያውቅ የለምና እንደም በጸነሰች ሴት ማኅፀን ያለ ጽንስ ሴት ትሆን ወንድ ይሆን እንዳይታወቅ ።
ከማሁ ኢይትአመር ግብሩ ለእግዚአብሔር ።
መጠነ ገብረ ዙሎ ኅቡረ ።
እንደዚህም ሁሉ ሁሉን አንድነት እንዳደረገ የእግዚአብሔር ሥራው አይታወቅምና ።
በነግህ ዝራዕ ዘርዓክ ።
በነግህ ዘርህን ዝራ ።
ወበምሴትኒ ኢትኅድግ እደከ ።
በሠርክም እጅህ መዝራትን አትተው ።
እስመ ኢተአምር አይ ዘይከውን እምዝወእምዝ

በነገህ ከዘራኸው በሠርክ የዘራኸው በሠርክ ከዘራኸው በነገህ የዘራኸው እንዲበልጥ አታውቅምና ።

ወእመ ክልኢሆሙስ ኅቡረ ሠናይ ።

ሁለቱም ግን የበጀ ቢሆን በጎ ነው አንድም ነገህ ያለው ሐምሌ ነሐሴ ምሴት ያለው መስከረም ጥቅምት በሐምሌ በነሐሴ ዘርህን ዝራ በመስከረም በጥቅምትም መዝራትን አትተው በሐምሌ በነሐሴ ከዘራኸው በመስከረም በጥቅምት የዘራኸው በመስከረም በጥቅምት ከዘራኸው በሐምሌ በነሐሴ የዘራኸው እንዲበጀ አታውቅምና አንድነት ሁለቱ ሁሉ ግን የበጀ ቢሆን በጎ ነው አንድም በሕፃንነት ከብትህን ስጥ መጽውት ምግባር ትሩፋት ሥራ ይልቁንም በርግና እጅህ መመጽወት ሰውነትህ ምግባር ትሩፋት መሥራትን አትተው ይልቁንም አለ በሕፃንነት በሚሠራው ሥራ ውዳሴ ከንቱ አለበት በርግና በሚሠራው ሥራ ውዳሴ ከንቱ የለበትምና በሕፃንነት ከሠራኸው ምግባር ትሩፋት በርግና የሠራኸው በርግና ከሠራኸው ምግባር ትሩፋት በሕፃንነት የሠራኸው እንዲጠቅም አታውቅምና አንድነት ሁለቱ ሁሉ ግን የበጀ ቢሆን በጎ ነው ።

፯

ጥዕ-ም ብርሃን ።

በምላት ያለው ብርሃን በጎ ነው ።

ወሠናይ ለአዕይንት ለርእየ ኅብረ ፀሐይ ።

ብርሃነ ፀሐይን ማየት ለዓይነ ሥጋ ያማረ ነው ፤ የምላቱ ብርሃን ያይኖችን ብርሃን ከብርሃነ ፀሐይ ጋራ ተዋሕዶ ጠፈር ደፈር እስቲ ከለክለው ድረስ ያያልና ። አንድም አእምሮ ጠባይዕ በጎ ነው ከአእምሮ መንፈሳዊም ለመድረስ ለዓይነ ልቡናም ያማረ ነው ። አንድም ንጽሐ ሥጋ በጎ ነው ከንጽሐ ነፍስ ለመድረስ ለዓይነ ልቡናም ያማረ ነው ። አንድም ። ንጽሐ ነፍስ በጎ ነው ከንጽሐ ልቡናም ለመድረስ ለዓይነ ልቡና ያማረ ነው ። አንድም ። ንጽሐ ልቡና በጎ ነው አካለ ሥሉብ ቅዱስን ለማየት ለዓይነ ልቡናም ያማረ ነው ። አንድ

ም ፤ የትንሣኤ ብርሃን በጎ ነው ተነሥቶ አካለ ወልድን ለማየት ለዓይነ ልቡናም ያማረ ነው አለ ፤ ደስ የሚያሰኝ ነው ።

፪ እስመ እመኒ ዓመታት ብዙኃ ሐይወ ሰብእ ። ሰው ምን ብዙ ዘመን ቢኖር ።

ወበዙሉ ይትፈሣሕ ፤

በሁሉ ደስ ቢለው ።

ወኢይዜከር መዋዕለ ጽልመት ከመ ብዙኃ ተ ይከውና ።

በመቃብር የሚኖርባቸው ዘመኖቹ ብዙ እንደሆኑ ካላሰበ ።

ኩሉ ዘይመጽእ ከንቱ ተፈሣሕ አብእሲ በውርዙትከ ።

ወደዚህ የሚመጣው ሰው ሁሉ ከንቱ ነውና ሰው ሆይ በሕፃንነትክ በጎ ሥራ ሠርተህ ይስ ይበልህ ።

፫ ወትሠኒ ልብክ በመዋዕለ ውርዙትከ ።

በሕፃንነትህ ወራትም ልቡናክ የበጀች ትሁን ወሐር በፍኖተ ልብክ ዘበንጽሕ ።

በንጽሕና በጸና ልቡናክ ሥራ ጸንተክ ኑር ልቡና ከፋም በጎም ያስባልና በፍኖተ ልብክ ብሎ ዘበንጽሕ ብሎ አቈራኘው ።

ወኢበርእየ ዓይንከ ፤

ዓይንክ ባየው ያይደለ በልቡናክ ሥራ ጸንተህ ኑር ።

ወአእምር ከመ በእንተዝ ኩሉ ያቀርበክ እግዚአብሔር ለዙነኔ ።

ስለ ሠራኸው ሥራ ሁሉ እግዚአብሔር ለፍርድ እንዲያቀርብክ ዕወቅ ።

፬ ወአርጎቅ መዓተ እምልብከ ።

ከልቡናክ መዓትን አርቅ ፤

ወእግህሥ እከየ እምሥጋከ ።

ትምክህትንም ከሰውነትህ አርቅ ።

እስመ ውርዙት ወጸሊ መሥእርት በኢያእምሮ ከንቱ ውለቱ ።

ባለማወቅ በነጭ ፕርሴ በጥቁር እራሴ እኔ ዛሬ ምን አጥቼ ማለት ከንቱ ነውና ትምክህትን ከልቡናክ አርቅ ።

ምዕራፍ ። ፲፪ ።

፩ ተዘከሮ ለፈጣሪክ በመዋዕለ ውርዘትክ ዘእን በለ ይምጸእከ መዋዕል እኩይ ።
ክፉ ቀን ሳይመጣብክ በሕፃንነትክ ወራት እ ግዚአብሔርን አስበው አለ ሞት ሳይመጣብህ ወይበጽሓ ዓመታት በዕለተ ትብል ኢኮነኒ ፩ ዘንተ ፈቃድየ ።
ይህ ፈቃድ አይደለም በምትልበት ቀን ዘመ ኖችክ ሳይደርሱ አለ ዕለተ ሞትክ ሳይደርስ አስበው ።
፪ ዘእንበለ ይጽልም ዐሐይ ።
ብርሃነ ፀሐይ ሰውነትክ ሳይጠፋ ፣ የሚጠፋበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወብርሃነ ወርህ ወከዋክብት ።
ብርሃነ ወርህ ብርሃነ ከዋክብት ሰውነትክ ሳይጠፋ ፣ የሚጠፋበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወዘእንበለ ይትመየጡ ደመናት ድንጋሪ ዝናማት ሥጋክን በመቃብር ጥለውት ደመናት ዘመዶችክ ሳይመሰሉ የሚመለሱበት ጊዜ ሳይደርስ አመ እለተ ያንቀለቅሉ ዓቃብያነ ቤት ።
ቤት ሥጋክን የሚጠብቁ ነፍሳት ሳይነዋወጹ የሚነዋወጹት ጊዜ ሳይደርስ ፤
ወይትዐለዉ ሰብእ ኅላይያት ።
ዋይ ሸሸ ተበላሽ እያሉ የሚያለቅሱ ሰዎች ሳይመለሱ የሚመለሱበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወተዐርዓ እለ የሐርፃ እስመ ድኩማት እማንቱ ደክሞች ናቸውና በደካማ ባሕርያቸው ሰውን የሚያመሩ ሕዋሳቶችክ ሳይበዝኑ የሚበዝኑበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወይጸልማ እለ ይሬእያ በፀዳል ።
ባይነ ርግብ በመነጥር የሚያዩ ዓይኖችክ ሳይጠፉ የሚጠፉበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወይትዓወው ፕሳት በምሥያጣት ።
የመቃብር ደጅ ሳይዘጋ የሚዘጋበት ጊዜ ሳይደርስ መቃብርን ገበያ አለው በገበያ የማይደርስ እንደሌለ ከመቃብርም የማይደርስ የለምና ።

በድውይ ቃል እንተ ተሐርፅ ወትትነሣእ በቃለ ዎፍ ።
በደካማ ቃል ሰውን የምታማ ነፍስህ በሕቅታ ሳትለይ። አንድም በቃለ ዎፍ በዲያብሎስ ቃል ሳትለይ የምትለይበት ጊዜ ሳይደርስ እ ግዚአብሔርን አስበው ።
ወዩጋሥራ ነሎን አዋልዶ ማሳሌት ።
ዋዛ ዘበሬታን የሚወዱ ሰውነቶችህ በመቃብር ሳይገቡላሉ የሚገቡላቸውበት ጊዜ ሳይደርስ ተዘከሮ ብለህ እሠር ።
እስመ እመልዕልት ይሬእዩ ድንጋፂ በውስተ ፍኖት ። ዓይኖችህ ወደላይ ይመለከታሉና ድንጋፂ በመንገድ አለ አጋንንት ተሰልፈው በሕረ እሳት ተከፍቶ ይታየዋልና ።
ወይጸጊ ክርክዕ ።
ለውዝ ሰውነትህ ሳያብብ የሚያብብበት ጊዜ ሳይደርስ ሰው ሊሞት ይብባል ።
ወይገዝፍ አንቦጣ ።
ሰበቦት ሰውነትህ ሳያብጥ የሚያጥብብበት ጊዜ ሳይደርስ ሰው ሊሞት ይብጣል ።
ወይትፈረዘዝ ቀላልሕ አመ ሐረ ብእሐ ውስተ ቤተ ዓለሙ ።
ሰው ሁሉ ወደሚሄድበት ወደመቃብር ሥጋህ በሂደ ጊዜ ን ሰውነትህ ። አንድም ግራዋ ሰውነትህ ሳይፈነዳ የሚፈነዳበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወዓዲ ጽጉ እለ ይላህው ።
ዳድግመኛ የሚያለቅሱ ሰዎች አልጋውን እ የዞሩ ሲያለቅሱ የሚያለቅሱበት ጊዜ ሳይደርስ ።
፯ ዘእንበለ ይትገፈታዕ ኅብሩ ለብሩር ።
የብር ሰውነትህ መልኩ ሳይለወጥ የሚለወጥበት ጊዜው ሳይደርስ ።
ወይትዊለጥ እስተርእዮቱ ለወርቅ ።
የወርቅ ሰውነትህ መልኩ ሳይለወጥ የሚለወጥበት ጊዜ ሳይደርስ ።
ወይትቀጠቀጥ መስብከት ውስተ አዘቅት ።
ሞ ጋን ሰውነትህ በመቃብር ሳይሰበር የሚሰበርበት ጊዜ ሳይደርስ

ወኃልቃ አዕይንት እለ ያንቀዓድዋ ውስተ መስኮት ።

አንጋጠው ወደ መስኮት የሚያዩ ዓይኖችህ ሳይጠፋ የሚጠፋበት ጊዜ ሳይደርስ ተዘከሮ ብለህ እሠር ።
ወይትዓፀዋ አናቅጸ መራሕብት ።

የመቃብር ደጃፎች ሳይዘጉ የሚዘጉበት ጊዜ ሳይደርስ ።

በእንተ ድንጋፂ ቃላት እለ ይኬልሁ ይትነሥኩ እምቃለ ጸላኤ ።

በእንተ ድንጋፂ ቃላትና እምቃለ ጸላኤ አንድ ወገን በሕቅታ ሳይለያዩ የሚለያዩበት ጊዜ ሳይደርስ ። አንድም እየራሱ ለማውጣት እምቃለ ጸላኤ ከዲያብሎስ ቃል የተነሣ በሕቅታ ሳይለዩ የሚለዩበት ጊዜ ሳይደርስ ። እግዚአብሔርን አስበው ።

ወይሌ ላዕለ ኩሉ ደቂቀ አዳም ።

በአዳም ልጆች ላይ ለቅሶ አለ ።

ወይሬአዮ ኀበ ላዕሉ ።

ወደላይ ይመለከታሉ ።

ወይከውን ፍርሃት ውስተ ፍናዋት ።

በመንገድ ፍርሃት አለ አለ ፤ አጋንንት ሰልፈው ይቁዩአቸዋልና

ወያስተርኢ እሳት ጊዜ ይፈቅድ ተልዕሎተ ።

እሳት መታየትን በወደደ ጊዜ ይታያል ። ግእዛን ለሌለው ግእዛን ሰጥቶ መናገር ነው ።
አንድም ሰዎች ወደላይ መውጣትን በወደዱ ጊዜ እሳቱ ይታያል ።

ወይደምዕ ሰቂቃው ውስተ መራሕብት ።

ባደባባይ ለቅሶ ሳይሰማ የሚሰማበት ጊዜ ሳይደርስ ።

እምቅድመ ይትወለጥ ኀብረ ብሩር ።

የብር ሰውነትህ ደም ግባቱ ሳይለወጥ የሚለወጥበት ጊዜ ሳይደርስ ።

ወይማስን ስነ ወርቅ ።

የወርቀ ሰውነትህ ደም ግባቱ ሳይጠፋ የሚጠፋበት ጊዜ ሳይደርስ ።

ወያንከራከር መንከራከር ለኢያንከራከር ውስተ አዘቅት ።

በመቃብር ለመገለባበጥ መንከራከር ሰውነትህ ሳይገለባበጥ የሚገለባበጥበት ጊዜ ሳይደርስ ። አንድም በኢያንከራከር ይላል ባለ መገለባበጥ መንከራከር ሰውነትህ ሳይገለባበጥ የሚገለባበጥበት ጊዜ ሳይደርስ በኢያንከራከር ኩሉ አለ፤ ወርዱን ቁመቱን ለመለካት እነሱ ያገለባበጡታል እንጂ እሱ አይገለባበጥምና ተዘከሮ ለፈጣሪክ ብለህ እሠር ።

፯ ወይገብእ መሬት ውስተ መሬት ከመሆኑ ።
ቀድሞ እንደ ነበረ ጊዜ መሬት ወደመሬትነቱ ይመለሳል ።

ወመንፈስ ይገብእ ኀበ እግዚአብሔር ዘወሀቦ ነፍስም ለሥጋ ሰጥቶት ወደነበረ ወደእግዚአብሔር ይመለሳል ።

ወይሁብ አውሥኦ በእንተ ኩሉ ዘገብረ አመነበረ በሥጋ ።

በሥጋ በነበረ ጊዜ ስለሠራው ሥራ ሁሉ ምላሽ ይሰጣል። ርኅተብኩ ወኢያብሳክሙኒ ጸማዕኩ ወኢያስተይከሙኒ ዓረቁ ወኢያልበስከሙኒ ብሎ ይጠይቀዋል ። ማእዜ ርኢናክ ርኅብክ ወኢያብሳዕናክ ጽሙዓክ ወኢያስተይናክ ብሎ ይመልሳል እመ ኮነ ሠናዩ አው እኩዩ ።

ክፉውንም ቢሆን በነውንም ቢሆን ምላሽ ይሰጣል ። አንድም ጸድቅም ቢሆን ኃጥእም ቢሆን ምላሽ ይሰጣል ። እንዲህ ያለ መጠየቅ መመለስ አለ ቢሉ ፤ አዎን አለ ። አንድም የለም የሚያሰኝ ስለሆነ ነው እንጂ ። አንድም የተፈረደ አማረ ብሎ መሄድ አለና ።

ከንቱ ከንቱ ይቤ መክብብ ።
መክብብ ከንቱ ነው ከንቱ ነው አለ ።
ኩሉ ከንቱ

ሁሉ ከንቱ ነው አለ ። ደግ መጽሐፍ ከሆነ በጀመረበት ይጨርሳልና እሱም በጀመረበት ጨረሰ

፱ ወፈድፋደ እስመ ኮነ መክብብ ጠቢብ ።
ድልቁንም መክብብ ብለህ ሆነዋልና ።
እስመ ይሚሕር እእምሮ ኩሉ ሰብአ ።
ለሰው ሁሉም ዕውቀትን ያስተምራልና ።
ወይፈትን ሠርጐ ምስል ።

እንደዕንፋቅልሽ ያለውንም ይተረጉማልና አለ
አዋቂ ሆኖለሁና ። ለሰውም ዕውቀትን አስተ
ምራለሁና ያዋቂ በዳይ ተብዬ ይፈረድብኛል ፲፫
ና ይልቁንም እኔ ከንቱ ነኝ ።

፲ ሕሠሠ መክብብ ከመ ይርከብ ነገረ ፈጽሞ ።
የምወደውን ነገር አገኝ ዘንድ ብዙውን መረ
መርሁ ።
ወጸሐፈ ርትዓ ።
የቀና ነገርም ጸፍሁ ይህን መጽሐፍ ጸፍሁ ።
ወነበበ ጽድቀ ።
እውነት ነገርንም ተናገርሁ ።

፲፩ ወነገረ ጠበብን ከመ መድገ-ጸ ላህም ።
የመምሕራን ነገራቸው እንደ ላም አልቃሾ ነ
ው ያ እንዲያነቃቃ ያነቃቃል ።
ወከመ ቅትራት ርሱን ።
እንደ ጋመ አሸመርም ነው ።
እለ እምኅበ ትምህርት ተውህቡ እም፩ዱ ኖላዊ
እለ እምኅበ ትምህርት ተውህቡና እምአሐዱ
ኖላዊ እንድ ወገን ካንድ ከክርስቶስ ካንድ
ከኤጲስቆስ የተገኙ ።

፲፪ ወፈድፋድ እምወስቱቶመ ወልድየ ኢትግበ
ር መጻሕፍተ ብዙኃ ዘአልበ ፍጻሜ ።
ልጄ ፈጽሞ ክርስቶስ ካጻፋቸው ከኒህ ከቅዱ
ሳት መጻሕፍት ወጥተህ ፍጻሜ የሌለው መጻ
ሕፍተ ጥንቂላን መጻሕፍተ ሥራይን አትማር ።

ወትምህርት ብዙኅ ገማ ለሥጋ ። ብዙ መ
ማር ለሥጋ ድካም ነውና ።

፲፫ ንባበ ክሉ ነገር ስማዕ ።
ግን ፍሬ ፍሬውን ስማ ።
ወእግዚአብሔርን ፍራኅ ።
እግዚአብሔርን ፍራ ።
ወትእዛዛቲሁ ዕቀብ ። ትእዛዛቱንም ጠብቅ
እስመ ዘውለቱ ክሉ ሰብእ ።
ሰው ሁሉ የሱ ፍጥረት ነውና ።

፲፪ እስመ ክሉ ፍጥረተ ያቀርብ እግዚአብሔር
ለክነኔ ። ፍጥረቱን
ሁሉ እግዚአብሔር ለፍርድ ያቀርባልና ።
ክሉ ዘያስተርኢ ወዘኢያስተርኢ ።
የሚታየውን ሁሉ የማይታየውንም ሁሉ አን
ድም ዘያስተርኢ ግዙፋኑን ወዘኢያስተርኢ
ረቂቃኑን ።
እመኒ ሠናይ ወእመኒ እኩይ ውለቱ ።
ግብሩ ክፉም ቢሆን በጎም ቢሆን። እንድም ጸ
ድቅም ቢሆን ኃጥእም ቢሆን እግዚአብሔር
ለፍርድ ያቀርባልና እግዚአብሔርን ፍራ ።
ተፈጸመ ቃለ መክብብ ወስብሐት ለእግዚአብ
ሔር አሜን ።
እነቃቅቶ ላስጀመረን አተጋግቶ ላስፈጸመን ለእ
ግዚአብሔር ክብር ምስጋና ይግባውና መክብ
ብ ሰሎሞን የተናገረው ነገር መላ ተፈጸመ ።

